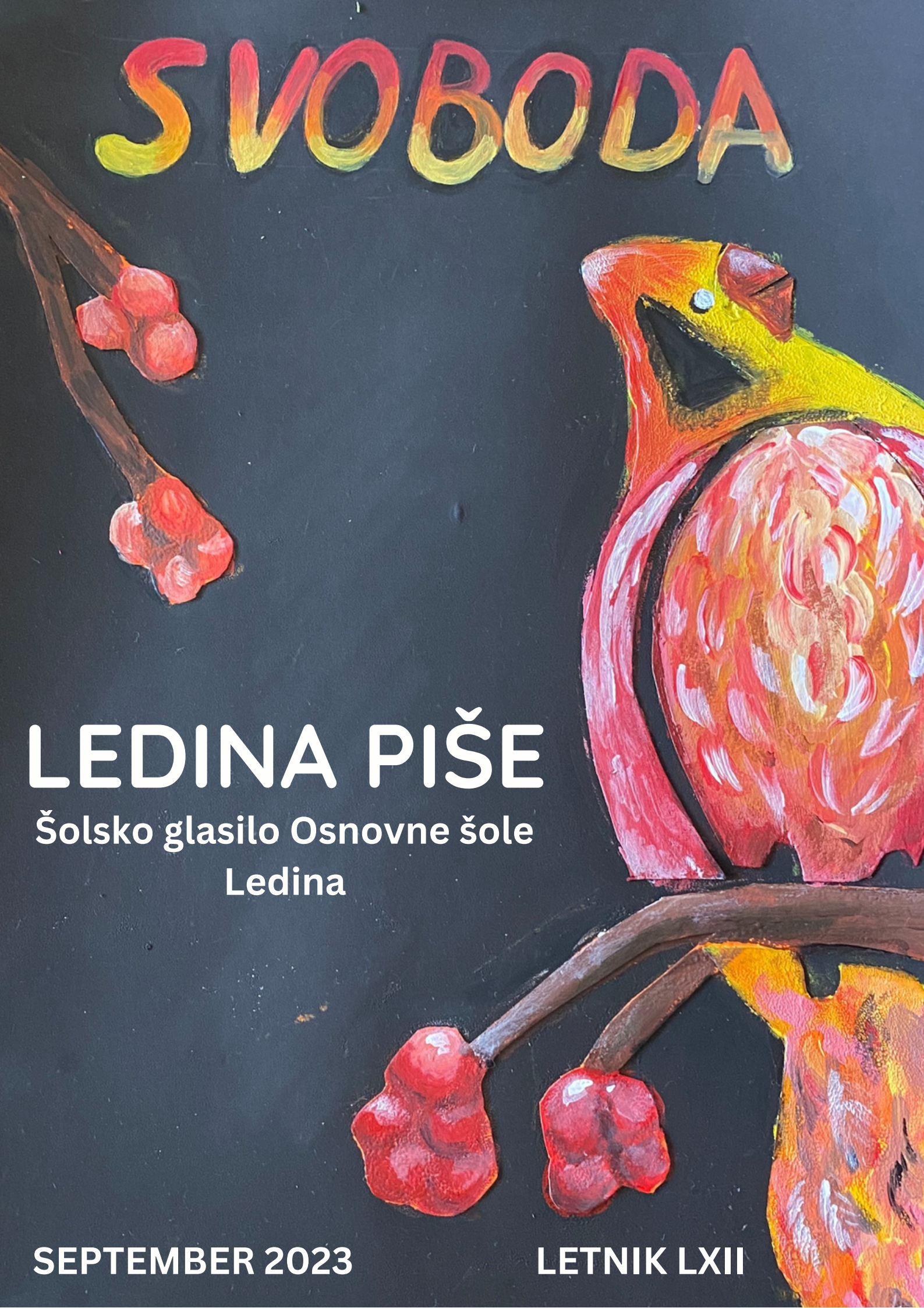

SVOBODA

LEDINA PIŠE

Šolsko glasilo Osnovne šole
Ledina

SEPTEMBER 2023

LETNIK LXII

LEDINA PIŠE

ŠOLSKO GLASILO OSNOVNE ŠOLE LEDINA

Naslovnica: Milana Kryuchkova, 8. b

Šolski novinarji: učenke in učenci OŠ Ledina

Mentorci: Nina Bokalič, Nina Kosovinc

Oblikovanje: Gašper Bakač

UVODNIK

Drage učenke, dragi učenci!

Spet je leto naokoli! Najnovejša izdaja glasila nas tokrat čaka v začetku novega šolskega leta, da si malo osvežimo spomin, kaj smo počeli le nekaj mesecev nazaj. Ni ga boljšega začetka kot to, da si pogledamo, kaj vse smo ustvarili prejšnje šolsko leto - in tega ni malo. Napisali ste ogromno pesmi z najrazličnejšimi tematikami. Tudi risali ste ogromno, celo slike, ki so na natečajih pobirale nagrade in priznanja. V glasilu boste našli zgodbe z različnih dogodkov, kot sta snemanje televizijske oddaje in obisk znanega slovenskega pisatelja na naši šoli. Ne manjkajo niti prispevki naših prijateljev z bolnišničnih oddelkov OŠ Ledina in prispevki učencev, ki se šele učijo govoriti slovensko. Tudi na tiste, ki dobro govorite angleško, nismo pozabili. V angleščini si boste namreč lahko prebrali, kam vse so učenke in učenci potovali. Zelo zanimiv je tudi intervju z učiteljico Ines Štular, ki nam je zaupala marsikaj o klekljanju. Branja vredni so tudi prispevki našega novinarskega krožka. Ampak kaj bi vam govorila, kaj vas čaka ... Najboljše, da kar odprete glasilo!

Želimo vam obilo užitkov ob branju!

Učiteljica Nina Bokalič

Drugačni, a strpni

Bila sem zelo živčna. Stala sem pred vrati učilnice, ko so se ta kar naenkrat odprla. Pred njimi je stala moja nova razredničarka, ki se je zdela zelo prijazna.

Moje ime je Prisha, stara sem 14 let in s starši sem se preselila v Slovenijo pred dvema letoma, ker je moj očka dobil novo službo. Tako nekako sem se predstavila ostalim, ampak edino, kar sem videla, so bile izbuljene oči, usmerjene name. Med odmorom sem sedela sama, saj nisem nikogar poznala. Do mene je pristopila neka deklica in me vprašala, zakaj imam piko na čelu. Odgovorila sem ji, da je to del moje kulture. Slišala sem pogovor fantov, ki so se norčevali, da smo Indijci dobri le kot sužnji in poceni delovna sila. V ozadju sem videla ostale, ki se mi posmehujejo. Posmehovanje, norčevanje, žaljenje, to je le nekaj razlogov, zakaj sem se v lanskem letu dvakrat prešolala.

Pred šolo me je pričakal očka in odpeljala sva se domov. Naslednji dan so se vsi pretvarjali, da so me veseli. Potem je do mene stopila neka tiha deklica in mi povedala, da le zato, ker so videli, da ima moj oči novega porscheja. Bila sem žalostna. Nisem mogla verjeti, da se to spet dogaja. Če ne bi videli avta, bi z mano ravnali, kot da ne obstajam.

Do konca leta se nisem kaj preveč pogovarjala s sošolci, razen če so potrebovali mojo pomoč. Mami nisem povedala, kako se počutim v šoli, saj nisem želela, da bi se spet prešolala.

Prišel je 1. september. Iskreno sem bila vesela, saj je bilo to moje zadnje leto v osnovni šoli. V razredu je bilo vse kot po navadi. Do mene je prišla sošolka Alina in me vprašala, če bi lahko bila moja prijateljica, ker se ji zdim super. Bila sem zelo vesela, saj sem dobila prvo pravo prijateljico, odkar smo se preselili. Postali sva neločljivi.

Vseeno mi je postalo, kaj si drugi mislijo o meni in koliko prijateljev imam, dokler me izgubim tistih, ki mi pomenijo največ in me sprejemajo takšno, kot sem.

Kim Habas, 8. b

Moj svet – internet

Splet te včasih zelo pritegne,
a pazi, da za nos te ne potegne.
Ponudbe so mamljive,
vendar nikoli ugodljive.

Kripto, bitcoin, vsega polno,
a tu pravo življenje
je vse prej kot popolno.

Previden bodi, s kom si dopisuješ
in da nikogar ne ponižuješ.
Svojega naslova nikoli ne izdaj,
v te nemirne vode se za nič na svetu ne podaj.

Nepriprav hitro se pojavi,
izsledi ga in brž prijavi!

Internet ni slaba stvar,
za nas mladino pravi dar.
Previdno ga moraš uporabljati
in ga ne zlorabljati.

No, tole pa tukaj nekaj ne štima,
Prešeren brez interneta mnogo bolje rima.

Kora Kapus, 9. a

Izabela Pušenjak, 4. a

Narava je enako šala

Visoka narava, visoka šala,
vesoljska narava, vesoljska šala.

Iz sonca poleti vroča šala,
iz konca veselja razprši se šala mala.

Šala je enako smeh,
smeh je enako veselje.
Obraz Frankensteina na tleh
te verjetno spravi v smeh.

Šala najhujša ne obstaja,
šala nikoli ne grize, ne laja.
Šala je lahko velika in mala.
Šala vedno ima veliko dela.

Važno je, da šala
je vedno vesela, vsa ta leta.
Zato je narava
enako šala!

Izabela Pušenjak, 4. a

Sara Vojnovič, 4. a

Oh, ta Urška

Od nekdanj lepe so osmošolke slovele,
a lepše od Urške bilo ni nobene,
nobene v razredu bolj zaželene.
Mnogteri osmošolci so se ozirali za njo,
a na nobenem od njih se ni ustavilo njeno oko.
So pisali ji pisma in jo cukali za lase,
a ona se ni zmenila za nje.

Nekega dne pa po pločniku je hodila
in ravno ko na Kotnikovo je zavila,
se v živo oviro je zabila.
A še preden z očmi lahko bi zavila,
jo z žametnim glasom ovira je ogovorila:
»V življenju sem videl veliko deklet,
a takšne kot tebe videl ni svet.«

To slišat je Urška kar onemela
in se končo za ljubezen en'ga je vnela.
Na hitro lase si je pogladila
in medtem rdečica lica je oblila.
Končno misli malo je uredila
in lepotca vprašala je vmes:
»Bi šel ti zvečer z mano na šolski ples?«

Mladenič je povabilo seveda sprejel
in preden je odšel, Urški povedat hitel:
»Oh, saj se še predstaviti nisem imel čas,
jaz sem Tim Povodni mož, samo za vas.«
Po pogovoru sta si še telefonski podala
pa Snapchat in Viber naslov poslala,
nato pa vsak pot do svoje učilnice ubrala.

Po pouku domov sta kar hitro stopila,
da zvečer šolskega plesa slučajno ne bi zamudila.
Ko pa na ples sta prišla, pozornost njima vsa velja.
Vse oči se morajo v njiju upreti,
saj kar ne morejo verjeti,
da Urška na ples ni sama prišla,
ampak da tako postavno spremstvo ima.

Vse se ustavi za trenutek ali dva,
da mučna tišina njiju obda.
Še vedno v njiju se upirajo oči,
kar pa Tima močno razjezi,
zato čez telovadnico celo zakriči:
»Kje je zdaj glasba, kje je zdaj bas,
Fredieja Mercuryja zapoje naj glas!«

In res se je glasba spet na noge pobrala
in v ritmu sta Tim in Urška takoj zaplesala.
Plesala sta, kar so ju noge nosile,
da potne so kaplje jima na čelo stopile.
Urška vsa zadihana spregovori:
»Daj, malo popijva, da žeja izhlapi,«
a Tim jo le še hitreje vrti.

Ne vidi se, kdaj da pod noga udar,
plesala sta, ko bi ju nosil vihar,
dokler se v ojačevalec nista zaletela
in kable električne iz njega snela.
Ojačevalec na mizo s pijačo zgrmi,
jo s truščem prevrne in zahrešči,
da popravilo možno več ni.

Pričjóčim po koncu so vstali lasje -
oh, Urška in Tim, zdaj vama gorje!
Pogovor z razrednikom se sploh ne konča,
učiteljski zbor pa še opomin doda.
Svet staršev zahteva še ukor,
da to za njihove otroke bo vzor,
kaj vedenja pravega ni izbor.

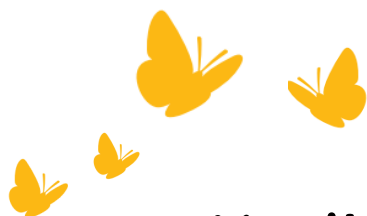
Urška in Tim prešolala sta daleč se preč,
da na Ledini o njiju ni slišal nobeden nič več.

Tim Novak, 8. a

Mikela Angellina Batson, 5. b

Kralj Matjaž in pohlepni starec

Pred nekaj tisoč leti je pod mogočno goro počival kralj Matjaž. Bil je dober mož, pa čeprav so se ga vsi bali, ker je bil velik, močan in kosmat. Imel je močno, neustrašno vojsko, ki se nikoli ni predala brez razloga.

Nekega večera je prišel pod isto goro do vhoda votline kralja Matjaža star, slaboten mož in na ves glas zakričal: »Je kdo tukaj?« Sprva je bilo vse tiho, zaslišala se je sapica, kmalu zatem pa mrmranje kralja Matjaža. Mož se je začudil, saj je bil prepričan, da v temni jami ne preživi nobeno živo bitje, niti najbolj trdoživo ne. Stopil je nekaj korakov naprej in pogledal v vse smeri. Ko je pogledal v desno, je opazil šibko svetlobo. Ker ga je močno zanimalo, od kod takšna svetloba, je ves navdušen planil proti njej, a se je spotaknil ob kralja Matjaža. Na prvi pogled je izgledal kot mrtev mož, a je takoj opazil, da gre za moža, ki kaže znake življenja. V tistem trenutku se je prebudil in mu zastavil vprašanje: »Zakaj me budiš, ti starec? Zbudil si me iz stoletnega spanca!« Kralja Matjaža je to tako razburilo, da je samo dvakrat pozvonil na svoj zvonček in že se je okrog njega zbralo vsaj sto njegovih vojakov. Starec se je neizmerno ustrašil in iskal najbolj prepričljive izgovore. Govoril jim je, da je on dober mož in da je kralja Matjaža prebudil z namenom pomoči in zaupanja. Želel je le, da mu vojska priskoči na pomoč pri vsakodnevnih opravilih na ogromni kmetiji, ki se nahaja v dolini stran štiri polne ure hoje. V zameno mu je ponudil mir in nadaljnjih sto let globokega, mirnega spanca ter zdrave pridelke za okrepitev. Kralj Matjaž je po tehtnem premisleku pristal na to in je starcu ponudil polovico svojih najbolj vzdržljivih in delovnih vojakov.

Po dolgih urah hoje so starec in vojaki le prišli do kmetije, kjer so jih čakala nova presenečenja. Takoj so opazili, da na kmetiji že opravljajo delo nekateri drugi vojaki, ki so še številčnejši in neustrašni. Ker so bili dobrega srca, so vojake kralja Matjaža takoj vzljubili in jih vključili v težaško delo na kmetiji. Skupaj so tako poprijeli za vsa kmečka opravila in poskrbeli, da noben košček zemlje na kmetiji ni ostal neobdelan. Ker pa je bil starec pregnan in mu vojakov na kmetiji nikoli ni bilo zadosti, delo pa je vse zelo izčrpavalo, se je nekega jutra odločil, da ponovno stopi do kralja Matjaža in ga prosi za še več vojakov. V zameno mu je starec ponudil dvesto let spanja in polne košare pridelkov. Kralj Matjaž se tudi tokrat ni obotavljal in mu je odstopil še dodatnih petdeset močnih vojakov, s katerimi bi lahko pridelal še več pridelkov.

Po manj kot letu dni se je starec že tretjič vrnil h kralju Matjažu in ga ponovno prosil za vojake, ki bi bili najprimernejši za delo na kmetiji. Potožil mu je, da je vojakov še vedno premalo in da ne naredijo vseh opravil dovolj dobro. Kralj Matjaž je starcu zagodel: »Ko si zadnjič prišel, si mi obljubil dvesto let spanja, sedaj pa me že po slabem letu dni budiš in postajam zelo razburjen.« Starec se je tako prestrašil jeznega kralja Matjaža, da je, kakor so ga noge nesle, odhitel do svoje kmetije.

Ker se je kralju Matjažu vse skupaj zdelo sumljivo, je usposobil najbolj zveste, preudarne in močne vojake ter odvihral v lov za starcem tako močno, da je v manj kot dveh urah privihral do kmetije. Kralj Matjaž je tam zagledal svoje vojake, kako garajo na poljih brez hrane in pijače ter pod strogim nadzorom, zato jim je ukazal, da se vsi skupaj takoj vrnejo pod mogočno goro. Poleg tega je zahteval, da starca kaznujejo s tem, da ga zaprejo v staro, zapuščeno barako s kosom kruha in malo vina.

Vsi izmučeni vojaki so radi sledili ukazu kralja Matjaža in zadovoljni zapustili kmetijo. Ko so prišli v mogočno jamo, se je kralj Matjaž usedel na gugalnik in svoje vojake poslal na zaslužen počitek. Govoril jim je, da kljub svoji moči in mogočnosti nikoli ne smejo biti pohlepni in izkoriščati drugih za ceno svojih koristi.

Gašper Majcen Hribar, 6. a

Tilika Prelac, 4. a

Besede

Besede so sestavljanke,
iz črk so izgrajene,
so kot velike zgibanke,
če so v pesmi urejene.

Besede lepo zvenijo,
črke dajejo jim glas,
kadar v rimah stojijo,
krajšajo nam čas.

Besede misli tvorijo,
ki so lahko globoke,
ali pa nas navdajo z radostjo,
če so vesele in široke.

Jaz proti jazu

Ko na sobotno jutro vstanem
in oči si pomanem,
najraje bi igrice igral
in ves dan nič ne bi delal.

A drugi jaz v meni mi tega ne pusti
in vest mi drugače veli,
miru mi ne da
in delati me naganja.

Ko pa naloge vse so narejene
in stvari na moji mizi vse zložene,
igrice igram
in prosti čas imam.

Zato moja jaza pomembna sta oba,
da ravnotežje v življenju mojem vlada.
Gotovo drugače bi živel,
če enega od svojih jazov ne bi imel.

Všeč si mi

Všeč mi je, ko se smeješ,
saj takrat moje srce ogreješ.

Tvoj smeh meni je zgled
in všeč mi je, ko se ujame najin pogled.

Všeč mi je, ko zaslišim tvoj glas,
tvoje besede mi krajšajo čas.

Všeč mi je, ko greva na sladoled,
takrat poskusim pravi trenutek ujet,

da ti povem, da imam te neskončno rad,
in da ne morem več čakati na pomlad.

Sofia Lujić, 5. a

Pogrešam te

Klicali so naju Romeo in Julija,
a bila sva le Tim in Nela,
klicali so naju golobčka,
a ni bilo časa, da bi zletela.

Vsi so nama zavidali,
ko je najina ljubezen najbolj žarela,
in vsi so naju poslušali,
ko v mesečini tiho sva pela.

Najini dolgi pogovori
so se zavlekli do pozne noči,
a to ni zatrlo najine želje,
da se naslednji dan vse spet ponovi.

A čas naredi svoje
in naslednjič vedno ne pride,
tako včasih se zgodi,
da te razdalja z nekom razide.

Od tedaj sanjam,
da se nekega dne spet prekrizajo najine poti,
da skupaj po njih bova hodila
in da najina ljubezen spet zažari.

Jesen

Ko jesen k nam prihaja,
narava darove svoje nam podaja.
Jablane zorijo
in sadove nam delijo.

Ko jesen k nam prihaja,
narava v obleko svečano se obdaja.
Listje že šumi
ter barve rdečkaste dobi.

Ko jesen k nam prihaja,
narava se na zimo prilagaja.
Veverice si zalogo naredijo,
ptice pa v daljavo odletijo.

Ko jesen k nam prihaja,
narava vse bolj zaspana postaja.
Konec jeseni narava gre spat
in nestrpno čaka spet pomlad.

Rok Vajda, 5. a

Anastasija Lazikić, 6. a

HOROSKOP ZA UČENCE IN UČENKE OSNOVNE ŠOLE LEDINA

Škorpion: Preberi nekaj knjig ali revij, saj veš, da je znanje odlična naložba.

Tehtnica: Ne zapravljaj denarja za nepotrebne reči in raje izdelaj kaj sam.

Devica: Umiri se in ne povzdiguje glasu. Poslušaj svojo najljubšo glasbo.

Strelec: Svoji simpatiji namigni, da ti pomeni nekaj več.

Kozorog: Vzemi si čas zase in uživaj. Preživi ga brez mobilnih naprav.

Lev: Danes se ne razburjaj. Pazi na zdravo prehrano.

Rak: Posveti se vsem, ki ti nekaj pomenijo.

Oven: Naredi si načrt, da se boš učil sproti. Pospravi stanovanje.

Vodnar: Posveti se sebi in si privošči vse najboljše.

Ribi: Pokliči prijatelja, s katerim se nisi videl že nekaj časa, in ga povabi na sprehod.

Bik: Če so pred teboj testi, začni z učenjem pravočasno, da bodo tvoje ocene odlične.

Dvojčka: Poveži se z naravo in jo spoštuj. Pojdi na daljši sprehod.

Dora Rigler, 6. b

Domovina

Domovina je nekje, kjer se rodimo,
je nekje, kjer živimo.
Tam imamo prijatelje in družino,
ampak ali ima vsak enako domovino?

Domovina ni nekaj, česar se lahko dotaknemo,
ni nekaj, kar lahko v žep vtaknemo.
Je kraj, kjer se počutimo prijetno in domače,
je kraj, kjer prebivajo naše igrače.

Pa čeprav se v njej počutimo varno,
ni v njej vedno zabavno.
Lahko se nekega dne zbudiš in ugotoviš,
da tam, kjer si bil, več ne živiš.

In tako domovina za vsakega isto ni,
ni vedno dodeljena po pravici.
Za vedno nekatere je domovina topel dom in
spomin na igranje v vrtcu,
nekateri pa domovino nosijo v srcu.

Tara Dževardanović, 7. a

Kiara Baljak, 3. b

Sodelovanje 2. a v TV oddaji Jutro na Planetu (rubrika Planet Bere)

Trije učenci 2. a razreda OŠ Ledina (Neža, Julija in Pavel) in šolska knjižničarka Katarina Podobnik so v četrtek, 24. 11. 2022, sodelovali v televizijski oddaji Jutro na Planetu oziroma rubriki Planet bere. To je rubrika, v kateri vsak četrtek sodelujejo učenci posameznih šol, kjer skupaj z avtorji knjig ter voditeljema poklepetajo o prebrani knjigi, ki je izbrana za tisti teden.

V studiu televizijske hiše Planet TV (rubrika Planet bere) so v četrtek, 24. 11. 2022, sodelovali učenci 2. a OŠ Ledina (Neža Kunaver, Julija Viljevac, Pavel Peter Merzel) in šolska knjižničarka Katarina Podobnik ter Anka Kočever, ilustratorica knjige Vsak kaj zna.

Za ta četrtek je bila izbrana knjiga avtorice Darje Divjak Jurca z naslovom Vsak kaj zna z ilustracijami Anke Kočever, ki je skupaj z nami gostovala v studiu. Učenci so pripravili za ilustratorico nekaj vprašanj ter zaigrali kratek prizor z ročnimi lutkami.

Z našo predstavitevijo v oddaji, ki je bila posneta v živo, smo bili zelo zadovoljni. Ilustratorko in oba voditelja pa smo razveselili tudi z majhno pozornostjo, to je vrečka piškotov, ki so jih dan prej spekli učenci 2. a ob pomoči razredničarke Monike Krošelj ter babice enega izmed učencev.

Učenci 2. a in šolska knjižničarka Katarina Podobnik

Pavel, Neža, Julija, vsi iz 2. a, in ilustratorka, A. Kočever

Besedilo in fotografije: Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Christina Dayo, 5. a

Vadim Davydov, 5. a

Zgodba o slavnih Butalcih O ŽUPANOVIH VNUKIH

Pa je butalski župan imel tri vnuke. Prvi in drugi sta bila trojčka, tretji pa ni bil dvojček ali pa četvorček, temveč nekaj vmes. Pa so se odločili, da gredo po svetu. Prva dva sta rekla, da gresta čez butalsko mejo, tretji pa, da gre ven iz Butal.

In grejo po poti, nakar zagledajo vedeževalko. Pa reče vedeževalka prvima dvema, da bosta bogata, tretjemu pa napove, da bo nasprotno od reven. In grejo trije Butalci naprej po poti pa pridejo na Petrol. Si kupijo srečke in prva dva zadaneta vsak milijon evrov, tretji pa malo več kot 999.999 evrov. Pa z žepi polnimi denarja (ker ne poznajo bančnih kartic) krenejo naprej po poti pa pridejo do zmaja! Prva dva pristaneta v grobu, tretji pa umre.

Ampak nekaj pa imajo skupnega ti vnuki ... Da so na koncu še vseeno preživeli, kaj ste pa mislili, saj so Butalci!

Andrej Ogrin, 6. b

MRAČNA PESEM

KO MRAK SE ZBUDI,
V MENI MRAČNA PESEM ZAGORI.
IZ OMARE SE PRIPLAZI KAČA,
DOLGA KAKOR MOJA NOVA FRAČA.

NEKAJ SE PRIPLAZI,
S SVOJO ROKO ME OPLAZI.
Z ODEJO SE POKRIJEM ČEZ GLAVO,
IN KMALU ZAGLEDAM ČISTO GALAMO.

PAJEK SE MI SPLAZI V UHO,
IN NAENKRAT JE VSE ČUDEŽNO POTIHNILO.
V POSTELJI KMALU ZASPIM,
IN SE V SANJE POTOPIM.

Katarina Pušenjak, 6. a

PRISPEVKI BOLNIŠNIČNE ŠOLE

Ledinci, lepo pozdravljeni!

V Bolnišnični šoli nam nikoli ni dolgčas, saj se pridno učimo, ob tem pa se radi predajamo najrazličnejšim dejavnostim. Radi plešemo, telovadimo, pišemo, rišemo, slikamo, fotografiramo in še marsikaj zanimivega počnemo, kar je dobro za dušo in telo. So dnevi, ko smo slabše razpoloženi, in so dnevi, ki nam privabijo na obrazih nasmeh, zaradi tega pa so pred vami razvejani utrinki iz bolnišnične šole, ki naj vam popestrijo bralne dni, na voljo pa je še ladjica želja, da šolsko leto po vaši meri se konča.

Manja Žugman

TRTA

Trta, ta štiri stoletja stara gospa,
že leta in leta je v Mariboru doma.

Je zrasla iz zrna na skromni zelenici,
da še zmerom stoji, je vse po resnici.

Prebila se je čez viharje in strele,
vztrajno je rasla, ko so že ostale venele

Gospodarja na cedilu ni nikdar pustila,
še skoraj vsako jesen je bogato obrodila.

Na mnoga še leta, gospa vinska trta,
prihodnost je svetla, ne bodi potrta!

Živa, 3. letnik

DVA OBRAZA

Eden svetel,
eden temen,
vendar ista,
oba v enem.

Kot dva obraza,
dve življenji,
dve enačbi,
dve veselji.
Desna, leva,
ista stvar,
a v resnici
drugačen par.

Gor in dol,
smeri so iste,
vseeno pa
različne piste.

Liza, 8. razred

LADJICE ŽELJA

Naše želje plujejo,
velikokrat nas osrečujejo.
Želimo si, da se uresničijo,
slabe stvari izničijo.

Ana, 9. razred, Katarina, 1. letnik,
Nina, 2. letnik

O UPANJU

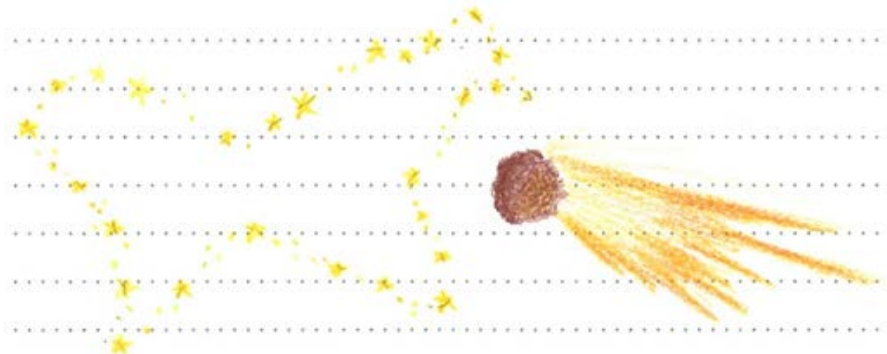
Sneg se tali pa
rože na pomlad novo
mislijo, kako
bi travnik okrasile,
lepoto proslavile.

Janja, 9. razred

LEGENDA O NASTANKU SLOVENIJE

Dandanes astronomi verjamejo, da je pred več sto leti obstajalo 13 astronomskih znamenj – kozorog, škorpion, devica, strelec, rak, lev, ribi, tehtnica, bik, vodnar, oven, dvojček in kokoš. Tako kot danes je tudi včasih vsako znamenje imelo svoje ozvezdje na nebu, a nekega dne, natančneje leta 1991, je v ozvezdje kokoši trčil meteor in ozvezdje se je zrušilo na Zemljo. Ozvezdje je padlo na ozemlje Evrope, na skrajni sever Jadranskega morja, na ozemlje, na katerem danes živimo mi. Od tod torej izhaja oblika naše države, Slovenije.

Lia, 2. letnik

ČEBELA

Čebelica Sanja je letela,
bila je res vesela.

Skočila je na rožice,
med pospravila na svoje nogice.

Pazi, da te ne piči,
pravočasno se umakni.

Med odnesla je v čebelnjak,
da dobi lahko ga vsak.

A Sanja je potem zbolela,
oranžne pike je imela.

V bolnico so jo peljali,
tam zdravila so ji dali.

Zdaj spet leta naokoli,
vsak dan je tudi v šoli.

Erudit, 2. razred, in učiteljica Tina

»KLEKLJANJE IN MATEMATIKA IMATA VELIKO SKUPNEGA«

Intervju z go. Ines Štular

Ga. Ines Štular, učiteljica matematike na Osnovni šoli Ledina, vodi tudi izbirni predmet klekljanje. Naša sogovornica nam je povedala, da je zmagala na mednarodnem natečaju z vzorci avtomobilov, izvedeli pa smo še marsikaj zanimivega.

Kako ste se naučili klekljati?

Šla sem na tečaj v Ljubljani, ki ga je vodila gospa iz Škofje Loke, kjer tudi klekljajo. Zelo sem se navdušila. Delavnice sem obiskovala celo leto in kot pravijo, »padla noter«. Vsako leto sem obiskala tečaj v Idriji in napredovala z znanjem. Znanje sem želela prenesti tudi na učence, zato sem začela hoditi na izobraževalne seminarje za poučevanje klekljanja v Čipkarsko šolo Idrija.

V kolikem času sklekljate en vzorec?

Manjšega v velikosti polovice dlani z nezahtevno tehniko sklekljam v eni uri.

**Ali se je težko naučiti
klekljati?**

Ja, ni enostavno, se pa naučiš po postopkih. Pri tem moraš biti predvsem vztrajen in natančen. Že mnogo generacij se je naučilo klekljati – tako dekleta kot tudi fantje. Kot zanimivost naj povem, da so običajno fantje pri klekljanju uspešnejši.

Ste kdaj bili na kakšnem klekljarskem tekmovanju? Kako ste se odrezali?

Da, večkrat sem bila v Idriji, kjer se kleklja na čas. V eni uri moraš sklekljati čim več in čim lepše. Pogosto sodelujem na natečajih, tudi na mednarodni ravni. Pred nekaj leti je Slovenija v sklopu Mednarodnega kongresa za klekljano in šivano čipko OIDFA osvojila 1. mesto z 52 unikatnimi klekljanimi svetilkami. Za natečaj sem narisala in izdelala dve. Nagrada je bila zelo odmevna po celem svetu. Letos sem na natečaju Starodobnik na Danskem osvojila prvo mesto in bila nagrajena.

Nagrade in priznanja prejemajo tudi naši učenci in učenke, ki klekljajo – tako na tekmovanjih kot na natečajih. Odkar sem članica Državne komisije v klekljanju otrok, ne tekmujem, ampak sem ocenjevalka.

Ali ste katerega od svojih izdelkov tudi prodali?

Jih ne prodajam, jih pa podarim tistemu, za katerega se mi zdi, da jih ceni. To je moje načelo.

Koliko je vreden klekljarski vzorec?

Zelo je odvisno od velikosti in zahtevnosti vzorca. Klekljarice prav malo zaslužijo. Mali vzorci, ki jih klekljaš eno uro, so vredni 1,20 €. Nekoč so klekljali za preživetje, da so si izboljšali življenje. Danes se kleklja za dušo, saj s tem ne preživiš. Zadnja leta se čipka pojavlja kot unikatni modni dodatek v oblekah, na čevljih in nakitu – za gala prireditve. V modnem svetu je zelo cenjena in tudi primerno vredna (npr. gala obleka z ročno klekljano čipko ima ceno tudi 5.000 €).

Kako razširjeno je sploh klekljanje?

Kako je čipka prišla v Slovenijo, je težko reči. Vsekakor pa njeni začetki segajo nekako v 16. stoletje. Sprva so jo poznali in uporabljali le na gradovih in v samostanih ter cerkvah. O čipkaricah piše že Valvasor, in sicer naj bi bile iz Ljubljane in naj bi izdelovale nizozemske in beneške čipke. Najbolj znane pri nas pa so seveda idrijske čipke. V Idrijo naj bi prišle skupaj z ženami čeških rudarjev, ki so prihajali na delo v idrijski rudnik.

Ali se z njim ukvarjajo tudi v drugih državah?

Prve čipke v Evropi zaznamo na področju Benetk (šivane) – najdbe okrog leta 1460 – in Flandrije (klekljane). Področja, kjer so se močneje začele razvijati, so Francija, Italija in Belgija, svoj razcvet pa doživijo v Franciji v času vladanja Ludvika XIV. Čipke so nosili moški – predvsem iz premožnih družbenih slojev: kraljeva družina, plemstvo, duhovščina. Izdelovale so jih plemkinje in nune. Danes se kleklja po vsem svetu, le tehnike in načini izdelave se razlikujejo.

Zakaj ste se odločili za izvajanje izbirnega predmeta?

Za klekljanje sem se zelo navdušila. Dodatno sem hodila na izobraževanja v Čipkarsko šolo Idrija, tudi za poučevanje.

Ali je klekljanje povezano z matematiko?

Klekljanje in matematika imata veliko skupnega. Simetrijo, kote – veliko vzorcev je simetričnih. Pri obojem sta potrebni natančnost in vztrajnost.

Jurij Ivelja Novak, 7. a

Beg

Ime mi je Seraphina in to je moja zgodba. Ljudje včasih rečejo, da se zgodba začne ob rojstvu, ampak moja zgodba se začne leta 2011 v glavnem mestu Sirije. Damask je bil moj dom, moje življenje, vse kar sem poznala. Seveda sem bila majhna in bilo je delno zato, ker prej še nikjer drugje nisem bila, ampak je bilo to tudi zato, ker nisem pričakovala, da bom morala zbežati z mojega doma sama brez svoje družine. Moje otroštvo je bilo popolno. No, ugibam, da se mi je takrat zdelo, da mi manjka poni, ampak ko zdaj gledam nazaj, se mi zdi, da je bilo popolno, popolnoma popolno.

Zdaj pa k zgodbi. Pobegnila sem dokaj zgodaj. Pobega se spomnim le bežno, ampak svojih čustev in predvsem strahu se spomnim zelo natančno. Ko sem zjutraj vstala, sem začela panično iskati svojega plišastega zajčka Leva. Tekla sem do mami in jo začela vleči za krilo in vpila: »Kje je Lev, kje je Lev?!?!« Na hitro mi je razložila, da je že spakiran z mojimi ostalimi stvarmi. Kričala sem še glasneje. Mama pa je odhitela naprej pospravljat. Naslednje česar se spomnim, je, da sem se nekako znašla v avtu s svojo babico brez staršev. Ničesar nisem razumela, tako da sem začela jokati. Tudi mami je jokala, zato sem začela še bolj jokati. Oči je samo stal in gledal stran, a se je tudi na njegovem obrazu videlo, da skoraj joka. Moja babi je nekaj rekla, moja mama pa pokimala, ampak jaz nisem razumela ničesar, dokler babi ni začela voziti. Začela sem kričati in brcati v babičin sedež. Ustavila je avto in takrat je do naju pritekla mami. Odprla je vrata, me objela in mi v roke potisnila kinder jajček ter zašepetala, da naj bom pridna. Ta kinder jajček me je delno umiril in kmalu sem zaspala.

Zbudila sem se v neznanem kraju. Sredi ničesar. Ni mi bilo všeč, niti približno. Babici sem začela težiti z vprašanji, a edini odgovor, ki sem ga dobila, je bil: »Tiho bodi, mala«. Skoraj sem začela jokati, ko sem se spomnila kinder jajčka. In res je bil še vedno v mojih rokah, popolnoma stopljen, ampak meni je bilo vseeno, saj je stopljena čokolada še vedno čokolada. Ko sem jo pojedla, sem takoj spet začela spraševati: »Kje sta mami in oči? Hočem domov! Kaj se dogaja?« Ko na nobeno vprašanje nisem dobila odgovora, sem spet začela jokati.

Kmalu sva prispeli do kmetije, ki je bila videti zapuščena. Babi mi je rekla, naj grem iz avta, seveda sem jo ubogala. Ko sva vstopili v hišo, je babi zavpila: »Petra!« Takrat sem ugotovila, da nisva sami v tej hiši. V njej je živela štiričlanska družina, starša, desetletni sin in babica. Ko smo se spoznali, je nama Petra pokazala najino sobo. Nisem razumela, kakšen čuden jezik je govorila. Ko sva prišli v sobo, me je babi posedla na posteljo in mi razložila, da je so ti ljudje njeni stari znanci in da bova z njimi ostali nekaj časa in da se nama bosta mami in oči kmalu pridružila. Nato mi je tudi razložila, da sva trenutno v Srbiji. Jaz pa sem ji povedala, da mi tu ni všeč in da hočem domov. Razložila mi je, da glede tega ne more narediti ničesar.

In da bom morala tu hoditi v vrtec, ker si bo ona morala najti službo.

In tako je bilo, na začetku sem se vsak dan pritoževala nad hrano, hišo in jokala za starši. Na hrano in hišo sem se navadila, ampak o svojih starših nisem nehala spraševati. Vsakič je bil odgovor isti: «Kmalu prideta, ne bodi nestrpna.» Nekajkrat smo bili na vudeoklicu, ampak razen tega se to ni uresničilo. Začela sem obiskovati vrtec. Mislila sem, da bo zabavno, saj se bom družila s svojimi vrstniki, ampak to ni bilo res. Imela sem vzdevek. Starejši otroci, ki so hodili v šolo, ki je bila v isti stavbi kot vrtec, so me tako klicali sirska sirota. Na začetku ga nisem razumela, a mi ga je pojasnil sin družine, s katero sem živela.

Tako je šlo mimo eno leto, starejši otroci so me ves čas zmerjali z vzdevki. Tudi moji starši niso prišli v Srbijo.

Ko je šlo mimo še eno leto, sem začela hoditi v šolo. Srbščine se še nisem naučila, še vedno sem bila zadržana in nikomur nisem zaupala, da me vrstniki zmerjajo. Vedela sem, da se ne bo nič spremenilo.

Na žalost ta zgodba nima veselega konca. Trenutno živim v Ljubljani in stara sem petnajst let.

Moje življenje v tisti vasici me je za vedno zaznamovalo in se nikoli ni izboljšalo. Tam sva ostali do 4. razreda, ko sva dobili novice, ki so mi za vedno spremenile življenje. Moj oče je umrl. Nikoli nisva zvedeli, kako ali zakaj, ampak moji mami je uspelo prečkati mejo in po osmih letih smo se spet videle. Odšle smo v Slovenijo, kjer smo še danes. Vse to me je zelo zaznamovalo, ampak mi je uspelo najti prijatelje in nov dom, čeprav je moj dom še vedno v Damasku.

Julija Bernik, 8. a

Domovina

Nekoč živela punca je,
Maja bilo ji je ime.
Radovedna, mlada,
si želela je sveta odkriti
in od doma pobegniti.

Na Havaje, na Maldive, gore, obsijane njive,
peščene plaže in zalive.

Tja, kjer sonce sije celi dan,
tja na čisto drugo stran.
In res odšla je na obalo
in bilo je res lepo!

A žalostna bila je malo,
kar težko ji je bilo.

Želela je nazaj domov,
kjer imela je prijatelje, družino.

Nazaj v njeno domovino.

In potem je ugotovila,
da je napako naredila,
ko je odšla,

saj lepše je doma.

Tam, kjer je dom, družina,
kjer je naša domovina.

Eva Luna Koselj, 7. a

Melina Mesić, 4. a

RAZISKOVALCI V NARAVI

Nekega dne so se raziskovalci Vanja, Sergej in David odpravili v naravo.

Čeprav je pričelo močno deževati, so pot nadaljevali. Naredili so si zavetje in poskrbeli za zalogo hrane. Ko je prenehalo deževati in je skozi oblake posijalo sonce, so opazili veliko različnih pisanih rož, mogočnih dreves in čudovito mavrico. Vanja je slikal mavrico, Sergej je prvič videl rožo mesojedko, David pa je navdušen splezal na zelo visoko drevo.

Med raziskovanjem je nehote vsak zašel na svojo pot in odkril svoj zaklad. Raziskovalec Sergej se je spotaknil. Kljub bolečini je bil navdušen, saj je našel orlova jajca. Raziskovalec Vanja je odkril čudovit slap. Prizor je bil zelo lep, zato ga je slikal. Tretji raziskovalec David je videl električno jeguljo. Skoraj ga je stresla, zelo se je ustrašil. Ker je bil radoveden, jo je še naprej opazoval.

Ko so se ponovno srečali, so si z navdušenjem pripovedovali o svojih odkritjih. Skupaj so pot nadaljevali do slapa. Za njim so odkrili skrito jamo. V njej so videli veliko jamskih živali, kapnikov in drugih znamenitosti. Ker je zunaj zopet pričelo deževati, so v njej prenočili. Sergej se je zbudil sredi noči. Videl je veliko netopirjev. Vanji je vzel fotoaparata in jih slikal.

Ko se je zdanilo, so se vrnili do zavetja, ki so ga zgradili prvi dan raziskovanja. Ugotovili so, da ga je močno deževje uničilo. Za novo bivališče so si izbrali jamo za slapom. Popoldne so se šli kopat v reko, v kateri so domovali krokodili. V njej so lovili ribe. Najdaljša je merila 1 meter. Ulovljene ribe so spekli na ognju, ki so ga zanetili.

Naslednje jutro so se vrnili v mesto. V naravi so se imeli zelo lepo. V lepem spominu jim bodo ostale dogodivščine, predvsem pa lep rastlinski in živalski svet. Sklenili so, da se bodo v čudovito naravo še vrnili.

Val Sinur, David Rožmanc, Astor Mila, Alistair Dorian Malešič Teckkam, 3. a

Varnost rastlin

Slovenija rastlinam je dom,
zaščito in varnost jim daje.
Korist imamo vsi,
saj od rastlin se marsikaj dobi.

Od leta 1999 narava ohranjena je,
Zavod za varstvo narave za njo skrbi,
se trudi in muči,
za njeno varnost se uči.

Velikonočnica, šmarnica in potonika
zavarovane so lepotice,
potrebne negovanja in potrpljenja.
Vsi pomagamo lahko tako,
da jih ne trgamo.

Kranjske, turške in brstične lilije
različnih barv in oblik
skupne v naši domovini
eni in edini Sloveniji.

Aron Stojan Pičman, 9. b

Splet

Splet je kot zrak,
brez njega smo brezglavi,
širi se kot rak
in nas še gnjavi.

Splet je nevaren,
ubija duše ljudi,
s svojimi besedami zelo brutalen,
nas z njimi dnevno hladi.

Splet je umazan,
poln mračnosti,
vedno znova za lažnivega dokazan,
novice polne napačnosti.

Splet je moderna norija,
z njim v rokah vse je pozabljeno.
A zakaj nam tako prija,
če počutimo se obrabljeno?

Adela Gruden, 9. b

Izginotje knjig

Živel so trije prijatelji: Nika, Žan in Suzana. Imeli so klub RADI BEREMO. Iz novic so izvedeli, da knjige izginjajo. Mislili so, da je to lažna novica. Naslednje jutro pa je pol knjig manjkalo. Ko so otroci ostali brez knjig, so odšli v naravo. Tam so se začeli učiti.

Nika, Žan in Suzana so sklenili, da morajo tatu ujeti. A kako? Nika se je spomnila, da bi postavili kamero. A je ponoči tatin podrl kamero iz ozadja. Ugotovili so, da Nikin načrt ni deloval. Na vrsti je bil Žan. Njegova ideja je bila past, a tudi ta ni delovala. Na vrsti je bila Suzana. Njena ideja je bila, da ga ujamejo s knjigami. Ko so nastavili past, so se odpravili spat. Naslednje jutro so opazili, da knjig ni več in da na tleh leži neka žival, ki spi. Bili so začudeni, a so se odločili, da je ne bodo zbudili. Dali so jo v hrčkovo kletko. Žival so poimenovali Reč. Ko se je Reč zbudila, jo je Suzana vprašala, če zna govoriti. Žival oziroma Reč je rekla: »Seveda, kaj pa mislite, samo spustite me ven!« »Ne,« je rekel Žan. Na nekaj vprašanj boš morala pred tem odgovoriti. »Ne,« je rekla Reč. »Že prav, ampak prej te ne bomo izpustili,« je rekla Suzana. »V redu, zmagali ste!« je rekla Reč. »V redu, kako ti je ime?« jo je vprašala Nika. Ime mi je Knjigoljub. »Knjigoljub, zakaj si prisvajaš naše knjige?« je vprašal Žan. »Zato, da lahko preživim,« je odgovoril Knjigoljub. »A zakaj jih toliko potrebuješ?« so ga vprašali. »Zato, ker si delam zalogo!« je odgovoril. »Kje pa?« so ga vprašali. »Pod velikim hrastom. Lahko vam pokažem, če me spustite,« je rekel. Žan mu je odgovoril: »Knjige boš za svobodo moral vrniti. »Zakaj?« je vprašal Knjigoljub. »Ker so otroci zelo žalostni brez knjig.« Ko je Knjigoljub to slišal, je prosil, če lahko to popravi in prinese vse knjige nazaj. Dovolili so mu in ga izpustili. Čez dobrih 5 min je prinesel več 1000 knjig. Knjigoljub je vrnil knjige in odprl svojo knjigarno z imenom Knjigarna pod hrastom.

Takrat ko knjig nekaj časa ni bilo, so se otroci učili v naravi in tako so nastale šole v naravi, ki jih poznamo še danes.

Izabela Pušenjak, Ožbej Kunaver, 4. a

Novinarski krožek se predstavi

Ste morda že kdaj razmišljali, kaj bi bili, če bi bili npr. drevo, šolski predmet ali dan v tednu?

Mi, učenci novinarskega krožka, smo o tem razmišljali. Predstavljamo se vam na malo drugačen način.

	DRŽAVA	DAN V TEDNU	HRANA	ROŽA	DREVO	INŠTRUMENT	LETNI ČAS	ŽIVAL	BARVA	ŠOLSKI PREDMET
LOVRO, 2. a	Velika Britanija	sreda	tortilije	vrtnica	lipa	kitara	poletje	gepard	bronasta	šport
DORA, 6. b	Koreja	petek	testenine	vrtnica	breza	kitara	pomlad	samorog	črna	likovna umetnost
TARA, 2. a	Koreja	sreda	solata	vijolica	breza	kitara	poletje	mačka	modra	likovna umetnost
TIM, 2. a	Srbija	torek	kura	tulipan	hrast	kitara	zima	gepard	zelena	šport
ELIZABETA, 2. a	Hrvaška	sobota	testenine	narcisa	bukev	klavir	poletje	zajec	modra	šport
ALEJA, 6. b	Norveška	sobota	lignji	trobentica	češnja	bobni	pomlad	slon	rumena	šport
EMA, 6. b	Japonska	sobota	krompir	vrtnica	vrba	bobni	pomlad	mačka	zelena	angleščina

Strpnost

Strpnost je zelo pomembna manira v našem življenju. V večini temelji na naših mnenjih o ljudeh, torej kako izgledajo, kakšne narodnosti in vere so, kakšne so njihove navade in njihov družbeni oziroma denarni položaj. Zaradi nestrpnosti pa prihaja do rasizma, vojn in raznih dogodkov v našem vsakdanjem življenju (kot na primer nerazumevanje v razredu zaradi sošolcev drugih narodnosti ...).

Seveda pa je potrebno razumeti, zakaj sploh pride do nestrpnosti. Dva najpogostejša razloga sta strah in neznanje. Skupnost ali posameznik novince z drugačno narodnostjo in navadami ne pozna in se zato boji.

Vzemimo za primer dokaj verjetno zgodbo o dečku Juriju.

Jurij je bil preprost deček, ki je iz svoje rojstne države Rusije prišel v Slovenijo zaradi vojne. Starši so ga vpisali v osnovno šolo, v kateri je pouk potekal v slovenščini, zato večine ni razumel. Sošolci ga niso razumeli in občasno so se zaradi njegove drugačnosti počutili ogroženo. Ampak s časom se je Jurij naučil slovenščine, sošolci so ga razumeli in ga začeli tudi podpirati. Zgodba nam pove in nas uči, da lahko nestrpnost v takšnem primeru hitro odpravimo. Jurij je bil najprej nezaželen, kasneje pa so zaradi njegove prilagodljivosti ostali spoznali, da je tak kot oni. Je pa potrebno vedeti, da se vsi ljudje ne prilagajajo kot Jurij. Torej je vzrok za nestrpnost včasih sam novinec in ne samo ljudje okoli njega.

Vzemimo za primer še eno zgodbo, in sicer o Danielu.

Tudi Daniel je bil deček iz Rusije, ki se je v Slovenijo prešolal zaradi vojne. Za razliko od Jurija pa se Daniel ni bil pripravljen prilagoditi novi situaciji. Sošolci so ga poskušali naučiti slovenščine, se družiti z njim, a jih je vse zavrnil. Sošolci so postajali nestrpni, Daniel pa tudi. Nihče ni bil zadovoljen. Iz take zgodbe lahko spoznamo, da je zelo pomembno, da se tudi tujec prilagodi novemu okolju, v katerega je prišel kot »gost«.

Strpno obnašanje je še posebej pomembno v boju proti rasizmu, sovraštvu med dvema rasama. To lahko jasno vidimo v primeru rasnega zatiranja temnopoltih v ZDA, ki je bilo prisotno skoraj do konca 20. stoletja. O rasizmu priča tudi pesem »I have a dream (One day)« izvajalca Bakermata, ki govori o Martinu Lutru Kingu, ki se je boril za pravice temnopoltih.

Na srečo pa večina ljudi meni, da je rasizem nesprejemljiv. Vsi ljudje smo enakopravni, ne glede na barvo naše polti.

Torej, kako bi lahko dosegli, da bi bilo v svetu več strpnosti oziroma manj nestrpnosti? Mislim, da si moramo najprej poskusiti predstavljati, kako se drugačna oseba počuti med nami. Potem pa potrebujemo tudi čim več znanja o različnih narodih, verah, navadah, da bomo drugačnost razumeli. Beremo, poslušamo, raziskujemo. To je celo zelo zabavno.

Zato bodimo strpni, pridobimo svetu mir, veselje in spoštovanje!

Julija Gregorič, 6. a

Rona Kapus, 3. b

Speči medved

Nekoč je živela družina, ki je bila zelo revna. Nekega dne so šli v gozd, in ko so prišli nazaj domov, so pred vrati zagledali spečenega medveda. Ustrašili so se in ponesreči tako glasno zakričali, da so zbudili spečega medveda. Nato so se skrili za hišo, a jih je medved na žalost zavohal, vendar medved ni bil lačen, ampak se je raje ulegel v senco za hišo.

Mina Špiček, 1. a

Na Ledini

Na Ledini se zabavamo,
učenci se učimo.
Najlepše je, ko vsi smo prijatelji.
Vsi se radi učimo,
da bomo pametni.
Znanja nam ne zmanjka
s prijaznimi učitelji.
Ledino čuva nam metulj rumeni,
izpisan svet znanja z njim v svet poleti.

Tara Rigler, 2. a

Larisa Zupan Podlogar, 4. a

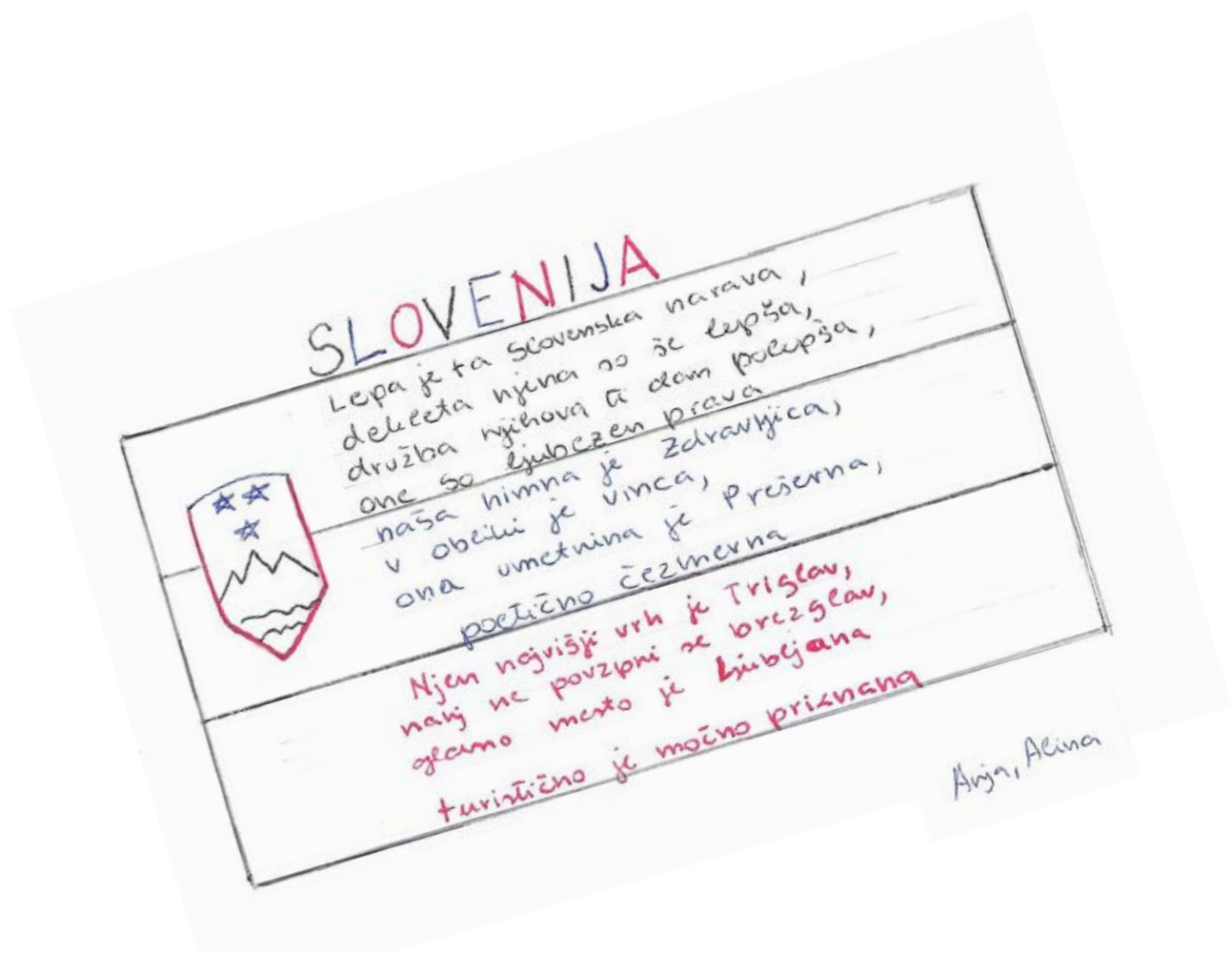
Varnost domovine

Kdor se nevarnosti boji
in ga varnost preveč skrbi,
ta za v vojsko ni,
naj raje doma na kavču leži.

Kdor pa pred nevarnostjo ne beži,
ta pravi je za nas.
Tako naj pohiti tja,
kjer nam bo v ponos in v čast.

Pogum, moč in zbranost
naj iz vas kar sijejo,
sreča naj z vami bo,
ko branite domačo zemljó.

Patrick Oprešnik Prodanović, 9. a

Anja Rakovec in Alina Andić, 9. b

Poročilo o obisku Planet TV-ja

V četrtek, 13. oktobra 2022, smo se Alina Pečan Murat, Neža Erjavec, Maja Stabej in jaz odpravile v studio Planet TV, kjer smo nastopile v pogovorni oddaji Dobro jutro. Sodelovale smo v četrtkovi rubriki Planet bere, kjer smo opravile kratek pogovor z avtorico knjige Stražilka. Stražilka je mladinski roman avtorice Davorke Štefanec. Prav njej smo v pogovoru zastavile nekaj vprašanj, ki so se nanašala na njen nadvse zanimiv fantazijski roman. Tudi voditelj oddaje Taiji Tokuhisa nam je zastavil nekaj vprašanj, na katera smo pred kamerami odgovorile.

Na snemanje smo se odpravile z avtobusom in spremljevalno učiteljico. Ko smo prispele, smo najprej počakale pred studiem. Pol ure pred oddajo sta nas vizažistki naličili. Potem je prispela tudi avtorica, s katero smo se na kratko pogovorile o knjigi in vprašanjih. Pet minut pred oddajo so nam namestili mikrofone, preverili ozvočenje in nas povabili v snemalni prostor, kjer so nam na kratko razložili, kako bo pogovor potekal. Voditelj oddaje nas je najprej predstavil gledalcem, nato pa nam zastavil nekaj vprašanj o tem, kako se nam je zdela knjiga. Potem smo še same imele priložnost vprašati avtorico stvari, ki so nas zanimale. Voditelj je imel še kratek pogovor z voditeljico o tem, kako piše svoje knjige ter kaj jo pri tem navdihuje. Na koncu nas je voditelj še vprašal koliko, katere in kakšne knjige najraje beremo. Potem smo se poslovile in prenehali so snemati. Po oddaji smo avtorico še prosile za avtogram, se poslovile in odpravile nazaj v šolo.

Vse smo hvaležne za to priložnost. Bila je dobra, predvsem pa nova, zabavna in poučna izkušnja. Imele smo se zelo dobro in bi z veseljem, če bi se nam takšna možnost še ponudila, ponovile takšno izkušnjo.

Kora Kapus, 9. a

KORENINE MOJEGA OČETA

Moj oči prihaja iz Bosne, torej sem z Bosno povezana tudi jaz. Kot otrok je tam živel in odraščal, zato ima v spominu veliko zanimivih trenutkov. O Bosni in njegovem odraščanju sem mu zastavila nekaj vprašanj.

Kje je tvoj rojstni kraj in ali ga kdaj pogrešaš?

Moj rojstni kraj je v Bosni blizu manjšega mesteca Pećigrad in da, velikokrat ga pogrešam.

Kdo od tvoje družine je ostal doma in ali imaš še stike z njimi?

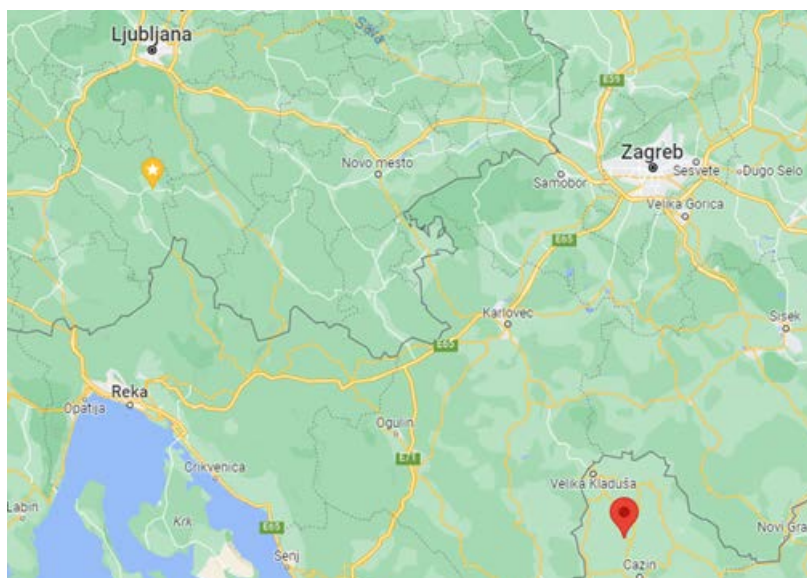
Od moje družine je ostala moja mati in še vedno jo obiskujem in imam stike z njo.

Česa se najbolj spomniš iz svojega otroštva v tem kraju?

Najbolj se spomnim zim, saj je bilo veliko snega in sem se rad igral na snegu, se sankal in smučal. V spominu pa so mi ostale tudi zgodbe, ki mi jih je moj dedek pripovedoval.

Kakšen je bil tvoj dom? Ali ga lahko opišeš?

Moja hiša je bila za tisti kraj in v tistih časih lepa in dragocena. Bila je dvonastropna hiša, zgrajena iz opek in betona. V hiši je takrat živelo 8 ljudi. Ker pa sem živel v vasi, v hiši nismo imeli vode, ampak smo imeli pred hišo pipo z vodo. Na odraščanje v tej hiši imam veliko lepih spominov.

Kako sedaj živijo ljudje v tem kraju?

Vsakodnevno življenje v tem kraju je malo bolj dolgočasno, ker je v vasi vse manj in manj ljudi. Večina je starejših, je pa tudi kar nekaj otrok.

Ali se spomniš kakšnih tipičnih jedi iz tega kraja?

Da, spomnim se dveh jedi. To sta bili 'kljukuša', ki je narejena iz testa in piščančjega mesa, in 'maslenica', ki je lahko z mesom, sirom ali pa brez vsega.

Kje vidiš največjo razliko med življenjem otrok v Sloveniji in življenjem otrok v tvojem kraju?

V Sloveniji je veliko več popoldanskih dejavnosti in prireditev, ki se jih lahko udeležiš. V šolah v mojem kraju ni podaljšanega bivanja in učenci imajo manj šolskih ur. Imajo pa, po drugi strani, več svobode, saj ni toliko prometa in nevarnosti, zato več časa preživijo zunaj.

Oči, najlepša hvala, da z nami deliš svoje spomine.

Alina Rošić, 7. b

LOV NA ZAKLAD

Nekoč so živeli trije lovci na zaklade. Želeli so najti največji zaklad, ki obstaja. Žal niso vedeli, kje bi ga iskali.

Nekega jutra so zagledali steklenico, v kateri je bil star kos papirja. Na njem je pisalo Aviv k Jeulis, kar pomeni Pred vami se skriva zaklad. Ko so zagledali te besede, je kapitan obrnil ladjo ostro proti severovzhodu.

Prišli so na otok, ki je izgledal kot jama, v katero ne prodre svetloba.

Kako lahko videz vara! Ko so zagledali lepoto, ki se je skrivala za temno modrimi listi, so obnemeli. Pred njimi se je razprostirala čudežna dežela.

Na jasi so rasle rože vseh barv, nebo so krasile ptice z barvnimi kronami in krili. Drevesa so imela cvetove v vseh barvah mavrice. Reka je bila tako čista, da si videl dno. Ribe v njej so izgledale kot dragoceno kamenje. Žabe v mlaki so bile zelene kot žad. In tam so bili celo feniksi zlate, rdeče, oranžne in rumene barve. Videli so samoroge in pegaze, nad njimi pa so letali grifoni.

Med rastjem so zagledali majcene postavice, palčke in škratke. Na rožah, ki so cvetele ob reki, so se pasli veliki metulji.

V daljavi so zagledali jamo in se odpravili proti njej. V jami je bil velik zmaj z devetimi glavami in štirimi pari kril. Ustrašili so se ga in stekli ven. Članica posadke je vprašala: »Ali sta videla nekaj pod zmajem?«

Člana posadke sta ji odgovorila, da ne.

»Pod zmajem je skrinja in kjer je skrinja, je tudi zaklad,« jima je razložila.

Tako so naši junaki naredili načrt, kako bodo prišli do skrinje. Z vabo – ovco so zmaja zvabili iz jame do slapu. Upali so, da se bo dotaknil vode in z dotikom izgubil vse svoje čarobne lastnosti. Uspelo jim je.

Ko so odprli skrinjo, so v njej našli zvitek. Bil je prazen. Vsaj tako so mislili. Počasi so se na listu začele prikazovati besede. Sporočilo se je glasilo: »Zaklad ni v vrednosti zlata, srebra ali biserov, temveč v naravi.« In tako so naši junaki postali zaščitniki narave.

Nekega dne jih je zmotil hrup, ki je prihajal iz gozda. Skrili so se v podrast in opazovali dogajanje.

Iz gozda je prišel bager. Članica posadke je prijela ovijalko in jo ovila okoli njegovih koles. Kapitan je poklical policijo, ki je aretirala sekače čarobnih dreves. Policisti so se jim zahvalili za pomoč in jih vprašali, kako se jim lahko oddolžijo. Želja naših junakov je bila, da o odkritem otoku ne povedo javnosti ničesar. In tako je bilo.

Otok se imenuje Otok skrivnosti. Mogoče boste tudi vi odpotovali na Otok skrivnosti in užili njegove lepote. Če boste imeli srečo, ga boste našli.

Nia Bratkovič Slaček, Yosan Yemane, Mia Hecl, 3. a

Zmaga kralja Matjaža

Kralj in kraljica,
vojakov le še peščica,
v zavetje vzela jih gora je,
pred Turki so skrili se.

Alenka kraljica,
ki je prava lepotica,
mila, rdeča lica,
ki svetijo se ji kot zvezda repatica.

Kralj Matjaž zdaj za mizo spi
s svojimi hrabrimi junaki.
Ko bo brada devetkrat okoli mize se ovila,
se bo cela gora prebudila.

Končno kralj Matjaž se prebudi,
vsi izbuljili zaspane so oči,
ves mogočen se zbudi,
poln energije, moči.

Svoje ljudstvo osvobodit gre,
konja osedla, v boj pogumno se poda.
Vsi zaradi zmage so veseli,
zato so kar zaplesali in zapeli.

Tija Erjavec, 6. a

Z VSEH VETROV SE UČIMO SLOVENŠČINE

Jaz sem Eva. Moj priimek je Čadež. Stara sem 9 let. Živim za Bežigradom. Sem velika in bolj suha. Moj obraz je ovalen. Barva oči je rjavo-zelena. Imam majhen nos. Imam kratke rjave lase. Oblačim se športno. V šolo pridem v supergah. Hodim na nemščino. Sem mirna in razumna. Moja hobija sta klavir in ples. Moja najljubša hrana je pica, najljubša pijača pa coca-cola. Rada berem, gledam filme, poslušam glasbo in igram računalniške igrice. Moja najljubša računalniška igrica je Roblox. Mislim, da sem zanimiva, ker imam rada slovenščino.

Eva Čadež, 4. b

Sem Egor Malinin. Star sem deset let. Živim v Ljubljani. Govorim rusko, slovensko in angleško. Sem srednje postave, imam okrogel obraz. Moje oči so različnih barv. Imam rjave lase. Rad nosim jeans, ponavadi sem obut v športne copate. Včasih sem miren. Sem dober po srcu, zabaven in radoveden. Moja najljubša igra je Karkasen, hrana pa banana. Sem zanimiv, ker sem jaz. Obiskujem 4. a razred OŠ Ledina.

Egor Malinin, 4. a

Niel je moj brat, star je 6 let.
Niel živi v Hong Kongu.
Niel ima rad kemijo.
Niel rad igra igrice in se igra.
Niel govori kitajsko, angleško in malo slovensko.
Niel ima veliko prijateljev.
Niel ima prijatelja po imenu Pan in Gordon.
Niel rad riše.
Niel rad je pico, sushi, jajca in meso.

Nigel Ng, 4. b

Sem Ella Senödeyici. Stara sem 9 let. Živim v Ljubljani. Sem velika. Imam zelene oči. Moji lasje so rjavi. Rodila sem se v Angliji. Moja mami je iz Slovenije in moj oči je iz Turčije. Govorim angleško, slovensko in turško. Jaz hodim na judo in na ročne spretnosti. Sem dobra po srcu. Moja najljubša hrana je poča in moja najljubša pijača je čaj. Moje najljubše prijateljice so Živa in Anna in Eva. Rada nosim obleke.

Ella Senödeyici, 4. b

Sem Anna Medianyuk. Stara sem 10 let. Živim v Ljubljani. Moja družina je iz Ukrajine. Govorim slovensko, angleško, rusko in ukrajinsko. Sem srednje postave. Imam okrogel obraz, rjave lase in zelene oči. Sem dobra po srcu. Moja najljubša hrana je solata cezar. V prostem času rada igram tenis. Rada nosim obleke. Moja najljubša igrlica je Roblox.

Anna Medianyuk, 4. b

Jaz sem Ira, prihajam iz Ukrajine, iz Harkova. Zdaj že eno leto živim v Sloveniji, v Ljubljani. Zelo mi je všeč v Sloveniji in tu sem našla že veliko novih prijateljev. Hodim v slovensko šolo OŠ Ledina in mi je všeč. Učim se slovenščino in jezik je zelo podoben ukrajinskemu, ampak še ne znam tako dobro, da bi imela slovenske prijatelje in se pogovarjala z njimi. Slovenija je manjša kot Ukrajina, ampak ima zelo lepo naravo: morje, gore itd. Želim se vrniti v Ukrajino, a sem se že navadila živeti v Sloveniji.

Iryna Bondarenko, 8. a

Jaz sem Marija. Prihajam iz Ukrajine, iz Kijeva. V Sloveniji živim že eno leto. Učim se v OŠ Ledina. Tukaj mi je zelo všeč, ker so ljudje prijazni in narava je lepa. V Ljubljani imam veliko dobrih prijateljev, ampak večina je Ukrajincev. Jaz malo govorim po slovensko, zato skoraj nimam slovenskih prijateljev. Jaz sem bila v projektu Music for the Future in sem pogosto igrala v različnih orkestrih. Ta projekt je evakuiranim glasbenikom iz Ukrajine zelo veliko pomagal začeti življenje v Sloveniji. Jaz sem zelo hvaležna za to.

Mariia Mykoliuk, 8. a

Jaz sem Danil. Prihajam iz Rusije. Resnično ne vem, zakaj tukaj živim. Živim z očetom, mama pa v Rusiji. V Sloveniji je enako kot v Rusiji zame. Imam tudi nekaj prijateljev v mojem razredu, ki mi pomagajo, ker ne znam slovensko tako dobro. Nimam več za zapisat in mislim, da to je to.

Daniil Zherdev, 8. a

Ime mi je Arijana, prihajam iz Bosne in Hercegovine. V Slovenijo sem prišla zaradi družine in tukaj sem že 9 mesecev. Hodim na OŠ Ledina. V šoli so dobri in prijazni in zdi se mi, da sem prišla na dobro šolo. V Sloveniji mi je lepo, vsi so prijazni. Spoznala sem nove prijatelje in so mi všeč. So eno leto mlajši, ampak se vseeno družimo. Slovenščino se učim pol leta in všeč mi je, kako se je učim. Pomaga mi učiteljica slovenščine in upam, da se bom naučila do konca osnovne šole. Slovenščina ni podobna bosanščini in ne vem, kako sem se pogovarjala z učiteljico slovenščine, ko sem prišla v Slovenijo.

Arijana Mekanović, 8. a

Jaz sem Alisa, sem iz Ukrajine. V Sloveniji sem že eno leto. Meni je Slovenija zelo všeč, zelo sem zadovoljna, da hodim tukaj v šolo OŠ Ledina. Slovenija je zelo lepa, »zelen« država. Jezik je podoben ukrajinskemu in zato ga že dobro znam. Tukaj je malo bolj toplo kot v Ukrajini. Tukaj se zelo dobro učijo v glasbeni in osnovni šoli. Učitelji so prijazni in radi pomagajo. V šoli je veliko športnih, kulturnih in drugih zanimivih programov za učence. Všeč so mi tudi tradicionalne jedi, kot sta potica in štruklji. Ukrajina je večja od Slovenije.

Alisa Pomezova, 8. a

Gašper Zvone Gerbec, 3. b

Kako smo preživeli prvomajske praznike?

Prvomajske počitnice sem preživel v Evropi. Prvega maja smo z barko pluli blizu francoskega mesta Branges. Videli smo veliko ribičev. Ko smo pluli zraven ribičev, smo pluli 5 km/h. Ste vedeli, da v Franciji jejo polže? Bilo je super!

Egor Malinin, 4. a
Iz Rusije

Prvomajske počitnice sem preživela v Egiptu. Ko smo pristali v Egiptu, smo naročili taksi in taksi nas je peljal v apartma. Razpakirala sem svoja oblačila in šla spat. Zjutraj sem se zbudila in šla z očetom v trgovino. Potem smo šli plavat z delfini in en delfin je bil en meter stran od mene. Zelo je bilo lepo. Videla sem korale, ribe in delfine. Ko smo se vrnili z morja, smo šli v restavracijo.

Eva Čadež, 4. b

Za prvi maj sem šla v Savudrijo. Tam smo plavali in štirikrat videli delfine. Spat smo šli ob 23.00. V Savudriji smo šli z družino pogledat tudi Adriatic Beach Hotel. Našla sem tudi kamne. Jedli smo piščanca in solato. Bilo je super!

Ella Şenödeyici, 4. b
Iz Anglije

Jaz in moja družina smo šli v Avstrijo. Šli smo na igrišče in jaz in moj brat sva se igrala. Potem smo šli v hišo v drugo nadstropje. Hiša je imela tri sobe in veliko televizijo. Potem smo jedli večerjo in šli spat. Naslednji dan sem za zajtrk jedel jajca in salamo. Potem smo obiskali Salzburg. Fotografiral sem se s svojo družino. Potem smo pojedli kosilo in šli domov. Zjutraj sem šel v šolo.

Nigel Ng Sing Wah, 4. b
Hong Kong

Z družino smo se sprehodili okoli Blejskega jezera. Jedli smo pico, solato in piščanca s krompirjem. Naredila sem veliko lepih fotografij v čudoviti naravi okrog Bleda.

Anna Medianyky, 4. b
Iz Ukrajine

Za prvega maja sem bil na morju. Tam se z bratrancem lovil škorpijone. Na Crvenem Vrhju sem lovil ribe in gledal delfine. Bilo je SUPER! Potem sem šel v Ljubljano in tam imel žur.

Teo Şenödeyici, 5. b
Iz Anglije

Dediščina v rokah mladih

V petek, 2. 3. 2023, je naša šola v okviru kulturnega dne Dediščina v rokah mladih oživela kot v starih časih. Ves dan je bil v šoli in izven nje prežet s poučnimi delavnicami: Klekljanje čipk v OŠ Ledina, Ledina nekoč, OŠ Ledina: bolnišnična šola nekoč in danes, Prehrana nekoč, Ledina poje, Ustvarjalna delavnica kulturne dediščine OŠ Ledina, Po poteh Ledine: raziskovalno-muzejska delavnica, Ledinski kamen na Golovcu, Ledinske igre nekoč. Dogajanje tega dne so popestrile tudi pojoče stopničke, druženje in igranje mlajših učencev ob zanimivih igrah, ki so jih popeljale v čas igre dedkov in babic, šola je dišala po jedeh, ki so jih jedli nekoč. Povabili smo mnogo gostov, med njimi nekdanje ledinske učence in učitelje, učiteljice iz bolnišničnih šolskih oddelkov OŠ Ledina. Obiskali sta nas tudi gostji Tončka Stanonik, znana klekljarica in pisateljica, ter Maja Bricelj iz Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije. Z nami so delili bogato znanje iz zakladnice kulturne dediščine.

Po kratkem uvodu mladih članov Unescovega kluba preko šolskega zvočnika se je kulturni dan nadaljeval s spoznavanjem zgodovine in mejnikov OŠ Ledina, z ogledom videoposnetka o klekljanju čipk v OŠ Ledina, raziskovanjem poti od prvega ledinskega pečata do današnjega ledinskega znaka, z obuditvijo in raziskovanjem evropskih prestolnic – posvojenih učilnic v OŠ Ledina, raziskovanjem ledinske posebnosti – spomenika v spomeniku, spominske plošče Nede Gerzinič v OŠ Ledina ...

Delavnica klekljanja čipk

Po raziskovanju naše kulturne dediščine v šoli, v Slovenskem šolskem muzeju, raziskovanju poti Ledine vse do magistratne hiše, kjer so se začele ledinske korenine, po vzponu na Golovec do Ledinskega kamna so preko šolskega zvočnika kulturno doživljanje in utrip dneva zaokrožili ledinski novinarji, člani Kulturne šole ter sodelujoči v delavnici Ledina poje. Dan smo zaključili z razstavo Dediščina v rokah mladih, kjer smo si lahko ogledali ustvarjanje tega dne: poučne plakate, likovne izdelke, igro spomin Dediščina v rokah mladih, makete naše šole - Ledina v prihodnosti ...

Ponosno in z velikim navdušenjem smo posvojili oba spomenika, Osnovno šolo Ledina – spomenik učenosti, priložnosti in sodelovanja ter Klekljanje čipk v Osnovni šoli Ledina.

**Nadja Ulcej, vodja kulturnega dne in šolska
koordinatorka Mreže Unescu pridruženih šol**

Kristal ljubezni

Nekega sončnega dne je bil svetovni dan potovanja. Otroci so odšli na potovanje v Kočevje. Maja je bila zelo pridna in dobrosrčna najstnica. Imela je zelo veliko prijateljev. Zelo rada je brala enciklopedijo. Nato se je avtobus ustavil in vsi otroci so izstopili. Maja je odšla v gozd in raziskovala. V gozdu je našla nekaj posebnega. Rekla je: »Hm, vau, kako lep kristal.« Ni pa vedela, da je to znak ljubezni. Nato je zagledala neko zapuščeno hišo. V zapuščeni hiši so bile spravljene stare slike iz Pariza. Maja je na sliki videla, kako so bili oblečeni včasih. Nato pa je pogledala še v omaro in videla pariško poročno obleko. Tudi to naj bi nekaj pomenilo, a tega ni vedela. Potem je odšla naprej in tokrat je zagledala lepo barvasto hišo. V njej je živel fant po imenu Miha. Ko je Maja vstopila, je bila to ljubezen na prvi pogled. Tistega dne sta se zaljubila, čez nekaj let pa poročila. V hiši sta našla vrečko, v njej pa je bilo hrastovo seme. Naslednji dan sta ga posadila. In kot v pravljici je čez noč zrastle veliko hrastovo drevo. Na ta dan sta Miha in Maja praznovala Zemljin rojstni dan in v srcu gojila veliko ljubezen do nje.

Kiara Baljak, 3. b

Prijateljstvo

Rubi in Yosan se igrata
in se smejeta.
Ko je pouk, motita.
Učiteljica je jezna, ker se ne učimo,
ko skupaj sedimo.

Yosan Yemmane, 3. a

Federer

Federer je vedno fer,
vedno zmaga Wimbeldon.
Zdaj se je upokojil,
zato žalosten je bil.
Zdaj ga več ni,
zato smo vsi žalostni.

Astor, David, Val, 3. a

Življenje do ljubezni

Kaj je smisel življenja,
če samo okrevam od obolenja,
redno samo trpim
in nikoli ne ozdravim.

Življenje je velika naloga,
ki se me drži kot nadloga.
Vedno znova se je skušam znebiti,
a ne vem, kako se je lotiti.

Mislila sem, da ljubezen bo vesela,
vendar sem se dobro uštela.
Za ljubezen živimo,
vendar mnogokrat zaradi nje
trpimo.

Zame ljubezeni ni več,
skozi srce dala si bom meč.
Izkoristiti življenja si nisem želela,
zato sem vam raje to pesem
zapela.

Neža Erjavec, Alina Pečan Murat, 9. a

Aleja Imeri, 6. b

Balada o poletju: Smrtno morje

Tam daleč stran od obale,
kjer morje je že skoraj črno,
ribič mlad stoji visoke hvale
in popiva vino črno.

Neurje močno se je prikazalo
in ga na odprto morje odgnalo.
Ribiča je skoraj potonilo
in ga nezvestnega pustilo.
Iz valov prišla je deklica morska,
in ga ohladila kot gospa gorska,
njeno petje ga je opilo
in ga iz nezavessti prebudilo.

Ribič preplašen vidi pošast.
Njen izraz bil je strašen.
Ujel se je v smrtno past.

Anja Rakovec, Alina Andić, 9. b

Leto

Pomladi ptički žvrgolijo,
otroci naokoli tekajo.
Mame hiše pometajo
in rože zacvetijo.

Poleti učenci od učiteljev se
poslovijo,
temperature naraščajo.
Ljudje v morju se namakajo
in s sladoledom se redijo.

Jeseni šola se začne,
buče rastejo in
čarovnice v mestu pristanejo.

Pozimi prezeble gospodične
kupijo tople rokavice
in mehke nogavice.

Hana Kreže, Zoja Žolnir Mandeljc, 9. b

Ariana Vukalić, 5. a

Izlet

Enkrat sem šel na izlet in videl sem zajca. Bil je lep in mehek. Potem sem videl medveda. Nisem se ga ustrašil. Potem pa sem videl veverico. Grizla je oreščke. Potem pa sem videl majhno hišo. V majhni hiši je živela moja babica. Odprl sem vrata. Dal sem ji maline in jo pozdravil.

Nikita Malinin, 1. a

Le še spomini na preteklost

Uvod

Piše se leto 2022, svet si je ravno malo opomogel od virusa covid-19, ki je povzročil veliko smrtnih žrtev, hkrati pa propad mnogih podjetij. Svet je spet normalno zadihal. Vendar ne smemo pozabiti, kaj se dogaja med ljudmi. Nedavna pandemija je resda pretresla vse ljudi; nekateri so izgubili bližnje, nekateri so postali brezposelni, a večini se je uspelo ponovno postaviti na noge. So pa tudi ljudje, ki se niso. Nekateri so imeli že prej denarne težave, nekatere so te doletele po korona virusu.

A kot da to še ni dovolj, je Rusija februarja 2022 sprožila invazijo na Ukrajino. To je botrovalo mednarodnemu konfliktu, ki je bil že dlje časa neizbežen. Mnogo Ukrajincev je bilo primoranih zapustiti svoje domove ali pa celo svojo državo. Ta mednarodni konflikt je pripeljal do vsesplošne podražitve dobrin in padca vrednosti denarja oz. inflacije, ki je že tako revne ljudi potisnila še bolj proti dnu. Nekateri pa so revščino izkusili šele tedaj.

Zgodba

Lukas je 13-letni fant iz Slovenije. Ko se je začela epidemija, je imel 11 let. Lukasov oče vodi družinsko podjetje, njegova mama dela kot modna oblikovalka. Lukas je edinec, posledično je navajen, da dobi vse, kar si poželi, saj gre njegovima staršema kar dobro.

Lukas je kapetan košarkarske ekipe, zato je med sošolci in prijatelji priljubljen, v šoli dobiva dobre ocene in pri učiteljih ima ugled. Njegovo življenje je enostavno in lepo. Njegova ekipa bi se morala ravno letos uvrstiti v finale, nakar je bila dan pred finalom razglašena pandemija. Lukas je bil mnenja, da bo le-ta minila v roku dveh tednov in bo spet vse po starem.

Na žalost se je zgodilo ravno nasprotno. V dolgem času korone očetovo podjetje ni prejelo nobene ponudbe, zato je šlo v stečaj. Lukasova družina si ni več mogla privoščiti hiše, v kateri je bivala, zato se je preselila v majhno stanovanje v centru. Ko se je Lukas končno lahko vrnil v šolo, je bilo vse skoraj tako kot včasih in je, če že drugje ne, našel vsaj malo miru pri košarki in v šoli. Doma sta se starša vedno več prepirala.

In tako sta minili dve leti. Lukas je tistega sončnega dne prišel domov s treninga ves vesel, saj so ga sprejeli v državno ligo, nakar je zagledal očeta v kuhinji vsega potrtega. Ko ga je vprašal, kaj se je zgodilo, mu je oče odvrnil, da ju je mama zapustila. Lukas je v mešanju žalosti in jeze pobral žogo in stekel iz stanovanja na igrišče, kjer je ostal še kakih pet ur in se nato vrnil domov, kjer sta se z očetom pogovorila o vsem. Oče mu je razložil, da si sedaj, ko ju je mama zapustila, ne moreta več privoščiti košarkarskih treningov. Lukas se je delal močnega, a vendar ga je vse skupaj zrušilo od znotraj, saj ni vedel, kaj naj ukrene.

In istega februarkega dne je Rusija izvedla invazijo na Ukrajino.

Naslednjega dne je Lukas prišel v šolo in se namenil do najboljšega prijatelja Filipa, da bi se mu izpovedal. Prijatelj je sočustvoval z njim.

Ko je naslednjega dne pristopil do njega s še nekaj drugimi prijatelji, so ga začeli izzivati, saj ni bil več kapetan ekipe in je imel denarne težave. Če se Lukas ni zlomil prej, se je sedaj, saj tega še odrasel človek ne bi mogel prenesti, kaj šele 13-letni fant.

Razumevanje je pričakoval od svojega dekleta, a ga je še to zapustilo. Lukas je pograbil svojo torbo in zdirjal iz šole naravnost na košarkarsko igrišče. Tam je v jezi vrgel žogo na koš, a je ta preletela koš in zletela naravnost v glavo nekemu dekletu. Ko je Lukas to videl, je stekel do nje in se ji opravičil ter jo vprašal, če je v redu. Dekle pa mu je v angleščini odvrnilo, da ga ne razume. Lukas je že prej postavljeno vprašanje ponovil v angleščini, dekle pa mu je odvrnilo, da je bilo že bolje in začela sta se pogovarjati.

Lukas ji je izpovedal svoje težave, ona pa mu je povedala, da ji je ime Liana in da je z družino zbežala iz Ukrajine zaradi vojne. Ugotovila sta tudi, da sta sošolca in da je Liana ravno danes prvič prišla v novo šolo, a ker je Lukas odvihral iz razreda, se nista mogla niti spoznati. Lukas in Liana sta počasi postala zelo dobra prijatelja in minili so trije tedni, odkar sta se spoznala. Liana je bila Lukas v veliko pomoč pri prebijanju skozi težave in ravno tako on njej.

Nekega dne je Lukas videl, kako njegovi bivši prijatelji nadlegujejo Liano. Med njimi je bil tudi Filip, njegov nekdanji najboljši prijatelj. Lukas se je razjezil in zdrvel do skupine ter napadel Filipa. Fanta sta se zapletla v pretep, iz katerega so ju zvelikli učitelji.

Liana se je Lukas zahvalila, ker jo je branil, in ga prosila, če bi se lahko dobila na košarkarskem igrišču. Lukas je sprejel povabilo.

Tako sta se Lukas in Liana dobila, kjer ga je Liana vprašala, če se spomni prvega dne, ko sta se tu spoznala.

Lukas je pritrdil in dodal, da tega dne ne bo nikoli pozabil. Liana je nadaljevala, da ji je skozi ves ta čas prirastel k srcu. Tudi Lukas ji je povedal, da je sam ugotovil enako in nato je Liana prišla do končnega vprašanja, če bi bil Lukas njen fant. Lukas je sprejel in rekel, da je že sam hotel reči isto.

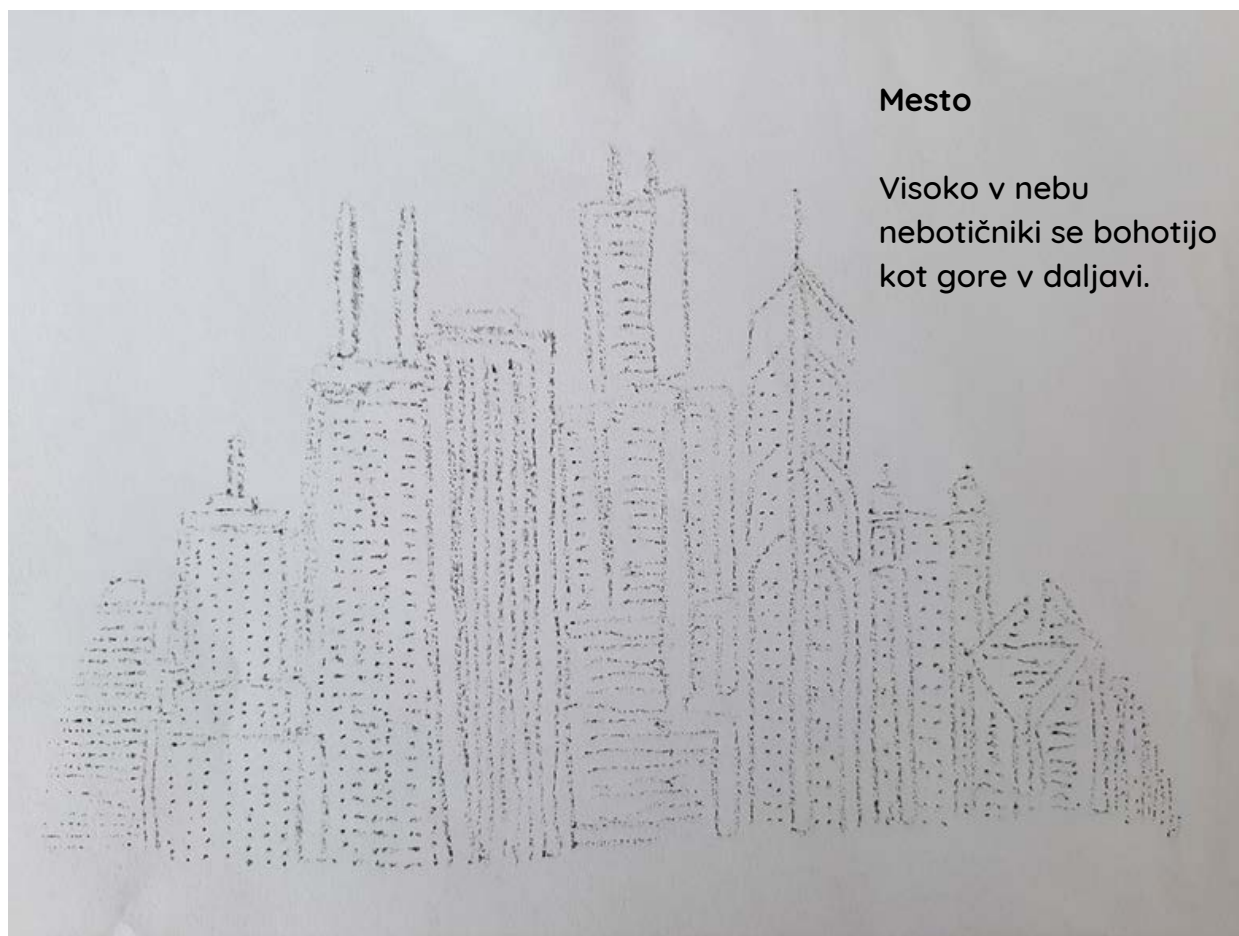
In tako sta se srečna podala novim zapletom, izzivom in veselim skupnim trenutkom naproti. A vse to se ne bi zgodilo, če ne bi Lukas takrat v jezi vrgel žoge, morda sploh ne bi bil prijazen do Liane, če ga prijatelji ne bi izločili. Kdo ve, morda pa je bilo v vsej tej nesreči tudi nekaj sreče.

Zaključek

Ne glede na svoje težave moramo biti prijazni do drugih, pa če so taki kot Lukas ali taki kot Liana ali pa imajo kakšne druge težave.

Lepa beseda lepo mesto najde!

Žiga Vovk, 8. a

Egor Malinin, 4. a

Srečanje s pisateljem Goranom Vojnovičem v šolski knjižnici OŠ Ledina

V četrtek, 17. 11. 2022, je pisatelj Goran Vojnovič, ki je tudi slovenski filmski in televizijski režiser ter scenarist in kolumnist, obiskal učence 2. a in 2. b razreda OŠ Ledina. Srečanje z njim je potekalo v šolski knjižnici, kjer nam je predstavil svojo prvo knjigo za otroke z naslovom Sinica in taščica z ilustracijami Polone Lovšin. Pisatelj nam je v enournem druženju in zelo prijetnem vzdušju razložil, kakšna je bila pot nastajanja knjige, preden je prišla na knjižne police trgovin in knjižnic, kje je našel motiv za samo zgodbo in kdo ga je pravzaprav navdušil za knjigo. Po prebranih posameznih odlomkih iz knjige so učenci zastavili pisatelju še veliko vprašanj v zvezi s knjigo. Na koncu smo se mu vsi skupaj zahvalili z velikim aplavzom in majhno pozornostjo. Zelo veseli pa smo bili tudi njegovih posvetil, ki nam jih je napisal v knjige.

»Sinica in taščica prileteli k drugošolcem OŠ Ledina«

Knjiga Sinica in taščica je zgodba o pomenu prijateljstva, ki se splete med različnimi pticami, ki izgubijo svoj dom na Ljubljanskem barju. Med iskanjem novega doma spoznavajo, kako pomembno je, da si v težkih preizkušnjah pomagamo med seboj, da upoštevamo nasvete starejših in da se zavedamo medsebojnih razlik, ki nam pravzaprav obogatijo naše življenje.

Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Kaj je zame prijateljstvo?

Prijatelj na tekmi zraven sedi in
zate drži pesti.

V težki situaciji se ti ne smeji,
ampak pomaga iz vseh moči.

Ko te vidi,
se ti vedno iskreno smeji.

Makar Kryuchkov, 4. a

Besede

Doma je domača naloga,
v avtobusu avto je skrit.
Ko najde se stolček na stolu,
v vlaku pa lak je razbit.

Arne Šinkovec, 4. a

Družina

Lepo je bilo,
ko z družino šli smo na kolo.
Po poti spominov smo se peljali,
se pogovarjali in smejali.

Moj bratec je rekel, da ne more
več,
tudi jaz sem bil že čisto preč.
Potem smo domov odšli
in skupaj do večera šale pokali.

Arne Šinkovec, 4. a

Dežela »narobe svet«

Tam živijo ljudje, ki imajo namesto stopal dlani in namesto dlani stopala.
Tam so v penziji dojenčki in ljudje do 40. leta, potem pa gredo ljudje v vrtec, šolo, službo.
Tam ne poznajo trgovin. Namesto dežja padajo živila za tisto, kar potrebuješ.
Tam je vedno samo poletje.
Tam ni vojn in vsi so med seboj prijatelji.
Tam ni jeze in pretepov, tam vladata veselje in smeh.

Arne Šinkovec, 4. a

List iz dnevnika grdega račka

Danes je bil zares čuden dan. Mama nas je peljala v račjak. Tam je bila velika gneča. Race so zganjale velik vik in krik in se ravsale za hrano. Ena raca me je celo šavsnila. Račja Šefica je celo rekla, da bi me lahko predelali. Seveda me je mama branila. Rekla je, da to pa ne bo mogoče, saj sem prav dobrosrčen raček. Tako se je končal moj prvi dan v mojem življenju.

Izabela Mahnič, 4. b

Maša Gerželj, 4. b

Besedovanje

Če biva zrak v žogi,
se skriva v duplini sova,
potem je deževnik v zemlji
in v kozarcu voda.

Oton Thor Kolenc, 4. a

Otonova ura

Ko ura je odbila pet,
sem šel na trening spet.
Tam košarko sem igral
in veliko košev dal.
Domov prišel sem manj napet
In pesmico ustvarjal spet.

Oton Thor Kolenc, 4. a

Zmešnjava

Če je čebela postala bela,
je medo poiskal med.
Ko vesoljka Nana postala je banana,
se juha hitro skuha.

Tilika Prelac, 4. a

Ko mama pride domov

Ko mama pride domov,
se usede na stol.
»Kako sem utrujena,« govori,
»vse me boli«.
A jaz ji ne dam miru.

Začneva se zabavati,
da je juhuhu.
Ko je čas za spat
nima časa za pravljico prebrat.
Reče samo: »Lahko noč in
eno bolho za pomoč.«

Tilika Prelac, 4. a

Reliefi so delo učencev 3. b razreda.

PRIJATELJICE RAZISKUJEJO NARAVO

Nekega dne so prijateljice odšle v naravo. Na drevesu so zagledale mah. Splezale so na drevo in gledale v nebo.

Razmišljale so, ali naj naredijo šotor iz gozdnih stvari. Lotile so se dela. Šotor so naredile iz lesa, mahu in listja. Po gradnji šotora so si privoščile počitek. Ko so si odpočile, so se odločile, da bodo iskale jurčke in kostanj. Nabrale so 20 jurčkov in veliko kostanja. Jurčke so spekle, s kostanjem so okrasile šotor. Po opravljenem delu so odšle na sprehod. Zagledale so črno jamo. Vstopile so vanjo. V njej so videle zelo stare kamne in kapnike.

Na poti iz jame so zagledale narciso. Bila jim je zelo všeč. Zelo je dišala. Pot so nadaljevale skozi gozd, ki je bil zelo star. Povzpele so se na Sveto Trojico in opazovale dolino. Razgled je bil prelep.

Na poti v dolino so videle veverico in jo opazovale.
Ko so prišle domov, so se strinjale, da so v naravi preživele čudovit dan.

Loni Fišer, Aylin Delalić, Dora Levačić, 3. a

NAJBOLJŠA PRIJATELJA ZA VEDNO

Živela sta najboljša prijatelja: Kan in Filip. Nikoli se nista skregala in se pretepala. Včasih ko se srečata, se zunaj skupaj igrata. Nikoli ne bosta pozabila drug drugega.

Poletne počitnice preživljata skupaj na morju. Veliko se igrata in plavata. Nikoli jima ni dolgčas. Zelo rada imata šport. Skupaj se vedno slikata v naravi. Narava jima je všeč, ker uživata v njej. Kanova najljubša žival je črni panter, Filipova tudi. Zelo veliko raziskujeta in opazujeta okolje. Rada lovita martinčke in metulje. Rada imata drevesa. S pomočjo pisma sta za božič dobila povečevalno steklo. Z njim lahko od blizu pogledata živalske stopinje v gozdu.

Za vikend včasih prespita drug pri drugem in opazujeta rože. Pogovarjata se o drevesih in travnikih. Uživata in plezata po drevesih. Kanova in Filipova najljubša športa sta nogomet in košarka. Tudi v šoli igrata nogomet. V šoli pobirata odpadke za sošolci. Poimenovala sta se eko pobiralca smeti. Tudi doma odnašata smeti. Vedno jih ločujeta.

Ko gresta spat, razmišljata o tem, kako se bosta jutri lahko spet igrala skupaj in skrbela za čisto okolje.

Filip Cvetojević, Kan Šišić, 3. a

Andraž Gerželj, 1. a

Pošast v koruznem labirintu

Nekoč so živele tri najboljše prijateljice Mia, Lil in Zarja. Z avtobusom so odpotovale na raziskovalni izlet. S seboj so vzele pripomočke za raziskovanje in tri plišaste igračke; medvedka, zajčka ter lisičko. Ko so izstopile iz avtobusa, so takoj pričele z raziskovanjem koruznega polja.

Mia je v koruzno polje vstopila prva. Ker je ni bilo dolgo nazaj, sta šli za njo še Lil in Zarja. Začeli sta jo iskati. Kar naenkrat sta jo zagledali, kako strmi v koruzo. Potem pa sta še sami pogledali in videli, da je koruzno polje labirint. Nekaj časa so se sprehajale po njem, se ob raziskovanju zabavale in pozabile na čas. Kar naenkrat pa je Mia zaklicala: »Izgubile smo se!« Začelo se je mračiti in postalo jih je zelo strah. Pričele so jokati. Med jokom so jih pričeli tolažiti nenavadni glasovi. Prijateljice so ugotovile, da so to plišaste živali, ki so jih imele s seboj. Oživele so. Vsi skupaj so pričeli iskati prenočišče in še naprej tavalili po labirintu. Pred nočjo so našli zapuščen avto, se usedli vanj in ta je spregovoril preko radia. »Joj, to boli, že petindvajset let moram trpeti to posedanje po meni, ampak ker vidim, da nimate pred nočjo kam iti, kar ostanite z menoj. Družba dobro dene.« »To je pa res lepo od tebe,« so rekle prijateljice in živali. »Kako si pa prišel sem?« so ga vprašale. »Včasih sem bil zelo priljubljen. Gospodar me je imel zelo rad. Ko sem se pokvaril, me je pripeljal sem in zavrgel.«

Ob prijetnem klepetu so vsi zaspali. Med spanjem jih je zbudil strašen ropot. Pogledali so ven in zagledali pošast, ki se je vrtela. Nanjo pa so se lepile vse smeti. Izgledala je kot smrdeči tornado, ki se jim hitro približuje. Avto zakriči: »Hitro ven iz mene, ker me bo pošast pojedla.« Vsi so zapustili avto in bežali pred pošastjo. Deklice so hitro tekle, ko pa so pogledale nazaj, avta ni bilo več in tudi vsi odpadki so izginili. Za njimi pa je drvela samo pošast, ki je čistila smeti po koruznem polju. »Ne morem več teči«, se je oglasila Lil. Vse prijateljice so se ustavile, prijele za roke in z zaprtimi očmi na ves glas kričale. »Aaaaaaa, pošast nas bo požrla!« Plišaste živali so se postavile pred njih, da bi jih zaščitile. Začele so spreminjati barvo. Najprej so postale rdeče, nato modre, pa spet rdeče in nato modre. Pošast se je ustavila v trenutku, ko so dekleta objeli starši.

Ko so Mia, Lil in Zarja odprle oči, so videle, da so na varnem in da je pred njimi samo zanimivo ptičje strašilo, pripomočki za raziskovanje, njihove plišaste igračke in čisto ter lepo urejeno koruzno polje. S policijskimi avtomobili so se nato vsi srečni in veseli odpeljali proti domu.

Tilika Prelac, Zala Lipovšek, Iman Viva Vejselović, 4. a

Križ kraž kralj Matjaž

Legenda o kralju Matjažu govori,
da tam pod Peco z dolgo brado spi.
Brada se mu mora devetkrat oviti okoli kamna,
da se mu ljudstvo lahko spet klanja.

Kralj Matjaž se že prebuja,
iz sladkih sanj se spet zbuja.
Ko pa se bo prebudil,
bo svojo drago Alenčico lahko poljubil.

Takrat bo pod Peco zavladal nemir,
ki se bo kmalu spremenil v mir.
Kralj Matjaž bo spet zaspal
in v snu svoj grad varoval.

Brada se mu bo morala okoli kamna desetkrat oviti,
da se bo smel še kdaj zbuditi.
Še vedno njemu v čast ledene gradove gradijo
in se ob tem zelo veselijo.

Taj Tomac, 6. a

Ona

Ko ona govori,
zvok strune zadoni,
njene oči zvezdi sta,
ki osvetlita zrak neba.
Videl sem veliko sveta
in ni lepšega dekleta.
o ona spregovori,
mnogo obrazov zardi.
A ne bo me več slepila,
ko bo ona spregovorila.

Svit Sever in Marcel Lipnik, 9. b

Vrednotenje vrednote

Vrednota je nekaj, kar ti veliko
pomeni,
čeprav ni nujno, da koristi le tebi.
Včasih koristi vsem ljudem,
včasih pa nič poštenega ni v tem.

Morda, morda jo najdem tam,
kjer so prijatelji dani,
ali pa tam,
kjer smo sami.

Pomen vrednote je v tem,
da koristi vsem ljudem.
Zdaj pa razmisli, človek, v sebi,
ali tvoja vrednota koristi vsem
ali le tebi.

Miha Marinko in Mario Ninčević, 9. a

Miren bran

Nekomu vera je vrednota,
drugi mu reče – to je sramota.

Človek, svojo vero brani,
saj živiš v svobodni Ljubljani.

Če si kristjan,
stopi svoji veri v bran.
Človeka kulturno pouči,
nikar se s pestmi ne muči.

Zavzemi se za mir,
pusti pri miru prepir.
Kdor se veliko prepira,
kmalu v zaporu paradira.

Življenje je kot šah,
pazi na svoje poteze,
kmalu se spremeniš v prah.

Matic Kračun, 9. b

Svet vrednot

Vsi sprašujemo se,
kaj res vrednota je.
Je le nekaj materialnega
ali nas spremlja do vzdihla zadnjega?

Je to res smisel življenja,
če nas do zadnjega diha terja?
Zato naj ljubezen je plod našega
mnjenja.

Vsi imamo izbiro,
kaj za nas je pomenljivo,
kako bi nas zbistrilo.
Zato vsi zavpijmo:
za pamet,
za plamen,
za amen!

Neža Erjavec in Alina Pečan Murat, 9. a

Ljubezen

Ljudem so pomembne
resnica, lepota, uspeh in denar,
A meni je tista,
ki sem z njo jo spoznal.

Že celo življenje družina me je ljubila,
a njihova ljubezen mi srca ni zapolnila.

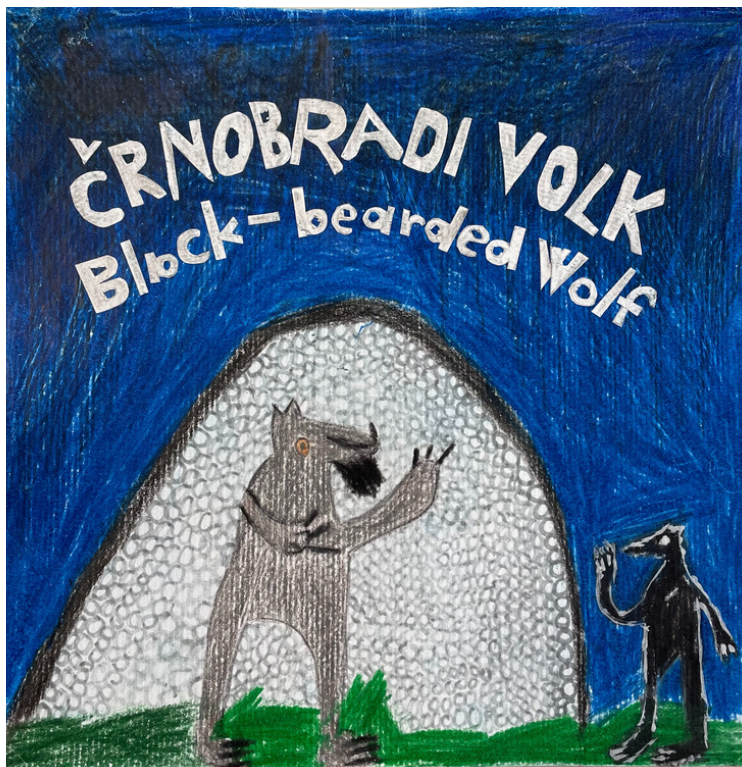
Ko videl sem jo,
me njena lepota je ganila,
najina srca sta ponovno bila.

Z njo pretvarjati se mi ni treba,
ker biti z njo ni nikoli zadrega.
Njo ljubim, kot še nikogar prej,
ona zdaj žene me naprej.

Vsi si tega občutka želijo,
a brez skrbi, enkrat ga dobijo.
Pravijo, da je ljubezen le ena ...

Zame je ta igra že dobljena!

Anja Rakovec in Alina Andić, 9. b

Črnobradi volk Black-bearded Wolf

Živel je lep, a strašen volk. Imel je črno brado. Prebival je v jami na zapuščenem otoku. Bil je zelo osamljen. Njegova največja želja je bila, da bi spoznal kakšnega prijatelja. Volk je vprašal ptico, ki je ravno priletela v njegov brlog, če bi bila njegova prijateljica. Ptica se je zelo prestrašila in hitro odletela ven.

Bil je volkov običajen dan. Med zajtrkom je zaslišal nenavaden glas. Hitro je odšel pogledat, kdo povzroča šum na njegovem vrtu. Videl je opico, kako skače z veje na vejo. Nato je pogledal še pod drevo in videl malega volkodlakca. Vzkliknil je: »Volkodlakec, prijatelj moj, pridi, tu imaš mleko!« Volkodlakec je pridno jedel in čez dve leti je postal odrasla žival. Zatem se je zgodila zelo nenavadna stvar. Prišel je velik val. Volkodlaka je odnesel s seboj. Črnobradi volk je odhitel za njim, da ga reši, ampak vse skupaj se ni najbolje končalo. Val ju je odnesel daleč proti obzorju. V morju pa je plaval lačen morski pes. Opazil je, da ima družbo. Takoj se je zapodil proti črnobradem volku in volkodlaku. Ko sta ga opazila, sta pričela hitro plavati. Splezala sta na veliko skalo, morski pes pa se je z vso silo zaletel z glavo vanjo, da se mu je kar zabliskalo v njej. Ves pretresen je odplaval stran. Ob skali je plavala deska. Splezala sta nanjo in morski tok ju je odnesel na drugi konec sveta, kjer so živele velike opice. Vse opice so strmele vanju. Odšla sta do glavne opice in jo vprašala, če bi lahko postale njune prijateljice. Rekla je, da lahko. »Juhuhu, imava veliko prijateljev!« je rekel črnobradi volk. Zatem jima je postalo neznosno vroče. Skopala sta eno veliko jamo, da se skrijeta pred vročino. Glavni veliki opici je spodrsnilo na zrelem mangu in je padla naravnost k njima. Tam je bilo prijetno hladno in zato so vsi trije sklenili, da povabijo še ostale opice.

Vsi skupaj so se v veliki jami hladili in si pripovedovali svoje življenjske zgodbe.

Gaj Nussdorfer, Žiga Kralj, Lovro Pavič Cerar, 3. b

Nadaljevanje pesmi: Žuželjčki žur (Andrej Rozman Roza)

... Potem pa še mravlje,
ki so prinesle zdravje,
ampak je bilo že prepozno,
saj je prej prišel čmrlj
in je ponorel.

In potem je prišel še hrošč na pomoč
pa še bose ose
in za konec je počil ta neskončni lonec.

Iva Vidmar, 5. a

... Nato so prišli posebni gosti,
ki so živeli v bližnji hosti.
Prišel je molj, velik kot gomolj.
Prišel je črv, dolg kot vrv.

Nato še čebela,
ki s sabo je vzela
še svoje otroke,
velike kot roke!

Skupaj popili so cel lonček
in bil je žalosten mali Tonček.

Taras Kapus, 5. a

Lešnikov ples

Lešniki so poskakali
dol z dreves,
kajti začel se je
lešnikov ples.

V jami izpod
debelega hrasta
se je začela
vrteti glasba.

Vsi lešniki
z vseh vrst lesk
so začeli plesati
svoj ples.

Ampak le eden
ni zaplesal.
In to je bil lešnik,
ki je brez glave.

Laura Omerzel, 5. a

Aleja Imeri, 6. b

Pogovor z urednico in novinarko RTV

Tanjo Rosandić

Mladi novinarji iz OŠ Ledina so na obisk povabili novinarko in urednico oddaj na RTV Slovenija Tanjo Rosandić, da bi izvedeli kaj več o njenem poklicu in delu. Gospa Rosandić se je vabilu z veseljem odzvala in jih obiskala na naši šoli. Za dobrodošlico je ledinskim novinarjem podarila beležko z logom RTV in kemični svinčnik. Kdo ve, morda pa je prav s tem pogovorom tudi koga prepričala, da bo sledil njenim stopinjam in morda nekoč postal novinar ali urednik na televiziji ali radiu. Učenci so se na pogovor dobro pripravili in postavili zanimiva vprašanja.

Zakaj ste si želeli postati novinarka?

Sprva nisem vedela, kaj bi rada postala. Študirala sem medijske komunikacije, smer RTV produkcija, na mariborski Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko in postala univerzitetna diplomirana medijska komunikologinja. Pridobila sem širok spekter specifičnih znanj: o zgodovini in razvoju medijev, kako pisati besedila, snemati in obdelovati video material, nastopati pred kamero, izpeljati intervju ipd. Izhajala sem iz sebe. Za poklic novinarja moraš biti po značaju odločen, prodoren, energičen in delaven. Delo novinarja in urednika je zelo razgibano, poteka od jutra do večera. Dan informativnih novinarjev se začne že zjutraj z uredniškim sestankom, kjer se delo porazdeli, nato sledi terensko delo in zbiranje ključnih informacij, snemanje izjav in pokrivne slike, nato pa še priprava prispevka in video montaža. Novinar, urednik pri svojem delu, spozna veliko ljudi: vplivneže, znane umetnike, politike in gospodarstvenike, odvisno od tega, na katerem področju deluje.

Koliko let ste se izobraževali?

Takrat je univerzitetni študijski program trajal štiri leta, danes pa po bolonjskem sistemu poteka malo drugače: najprej tri leta in nato še dve.

Kako poteka podajanje novic v živo?

Nekoč si se postavil pred kamero in bral, interpretiral besedilo z lista oz. si se besedilo naučil na pamet. Danes pa imajo terenski novinarji posebno aplikacijo že na telefonu, kjer svoje besedilo premika tako, da ga lahko v kamero prebere. Voditelji v studiu svoj, v naprej pripravljen tekst, berejo s t. i. naprave telepromter ali po domače kar z »bobna«.

Kaj vas zanima pri delu?

Z novinarskim delom se zadnja leta srečujem še z druge strani, sem urednica oddaj. Dobro bi bilo, da bi bil vsak novinar specializiran za določeno področje, ki ga najbolj zanima in na katerega se spozna. Žal velikokrat ni tako. Za vse pa velja osnovno pravilo: pomembno je spremljati preverjene in zaupanja vredne novice doma in v svetu in se na vsak teren, prispevek, intervju temeljito pripraviti.

Je to težek poklic?

To je predvsem zelo odgovoren poklic. Kot novinar moraš vselej poročati tako, kot je v resnici in ne smeš izkrivljati, potvarjati resnice. Pomembno je, da so informacije točne. Preden jih objavimo, jih moramo večkrat preveriti. »Biblija« kakovostnega novinarstva je novinarski kodeks. Urniki, delavniki so razgibani in potekajo ves dan. Dobro je znati tuje jezike in imeti povezave s tujimi novinarji. Če te pa zamika tujina, imaš možnost postati novinar dopisnik in poročati denimo iz Rima, New Yorka, za radio tudi iz Azije. Lahko bi rekla, da je poklic težek, a tudi izredno zanimiv in »zasvojljiv«.

Kdo vas je navdušil za ta poklic?

Na fakulteti me je za televizijo navdušila predavateljica dr. Melita Zajc. V 4. letniku mi je ponudila možnost občasnega sodelovanja na televiziji pri dr. Ljerki Bizilj. Sprejela sem izziv in kot študentka sodelovala pri nastajanju številnih oddaj. Sedaj mineva 13 let, odkar sem na televiziji. V tem času sem soustvarjala mnoge oddaje, vodila novice, vendar me zdaj bolj kot delo pred kamero zanima delo za kamero in projektno vodenje: snovanje oddaje, vsebinska zasnova, organizacijski in produkcijski proces idr.

Ali ste kdaj pomislili, da ne bi bili novinarka?

To je dobro vprašanje. Ko si star 30 let in več, se ti v življenju lahko začnejo postavljati drugačne prioritete. Zlasti, ko si ustvariš družino. Takrat začneš razmišljati, da bi mogoče želel opravljati nekoliko bolj umirjeno delo z manj stresa in adrenalina.

Ali ste kdaj pomislili, da česa ne zmorete?

Ko si vpet v dnevne oddaje, se vsak dan soočaš s časovnimi roki in mnogimi negotovostmi. Velikokrat se kaj zalomi in v teh primerih je nujno, da znaš delovati pod pritiskom, se zbrati, biti iznajdljiv, znati improvizirati. Pri terenskih javljanjih ali oddajah v živo novinarje, voditelje spremlja večja mera vznemirjenosti in adrenalina, saj v primerih v živo ni priložnosti za popravke ali vnovične ponovitve.

Kaj trenutno ustvarjate?

Sem urednica televizijskih oddaj. Vsako leto kakšen drug projekt. Trenutno z mlado ekipo ustvarjamo dnevno kuharsko oddajo »Šef doma z Mašo in Petro«, ki je na sporedu vsak delavnik ob 18.05 na SLO 1.

Kako nastane oddaja in kdo vse sodeluje pri oddaji?

Ovisno od tipa oddaje. Oddaja Televizijski Dnevnik, denimo, nastane tako, da dnevni urednik zjutraj določi okvirne teme dneva, pošlje novinarje na teren, od koder se vrnejo v popoldanskem času in skupaj z montažerjem video slike pripravijo televizijski prispevek. Voditelj Dnevnika si uredi napovedi prispevkov, te morajo biti kratke, sporočilne, prodorne. Pri televiziji mora biti besedilo skoraj v celoti podkrepljeno s sliko. Za povezavo med studiem, terensko ekipo, za predvajanje prispevkov – za vse to skrbi režija. V režiji se srečamo še z drugimi soustvarjalci: urednikom oddaje, režiserjem oz. realizatorjem, tajnico režije, mešalcem slike, tonskim mojstrom, grafičnim operaterjem, mojstrom luči in mnogimi drugimi. Voditelj gre predhodno v garderobo, kjer mu garderoberka pripravi oblačila, in nato še v masko, kjer ga maskerka napudra, naliči in uredi, da lepo izgleda in da se njegov obraz na ekranu ne sveti.

Kako naredite oddajo zanimivo?

Oddaja mora imeti predvsem kvalitetno, zanimivo, koristno vsebino, prijetnega in dopadljivega voditelja, kredibilne novinarje in dobre zgodbe, zanimive goste in sogovornike, sodobno grafično podobo, vizualne in tonske efekte ...

Kako se v studiu znajdejo vremenarji?

Meteorologi in voditelji napovedujejo vremensko napoved v posebnem studiu z virtualno scenografijo ali t. i. »green screen«, zeleno ozadje. Potrebno je precej koordinacije in izkušenj, da uspešno in tekoče sledijo besedilu in virtualnemu prikazu grafičnih elementov.

Ali veliko potujete?

Včasih se je več potovalo, danes je tako kot drugje vse podrejeno varčevanju in racionalizaciji. Tudi RTV Slovenija kandidira na zanimivih evropskih projektih, v sklopu katerih so službene poti in projekti v tujini še omogočeni.

Koliko časa traja maska?

Zelo različno. Moški voditelji, gostje potrebujejo le malce pudra in pričesko. Maska za ženske voditeljice pa lahko traja od 20 minut do ure in pol, odvisno od tega, ali gre za televizijski Dnevnik, kjer se ne sme pretiravati z ličili, ali pa kakšno razvedrilno oddajo, kjer so zaželeni slavnostne pričeske, bleščice in vse, kar pritiče bleščečim večernim toaletam.

Kako je z oblekami?

Voditeljice in voditelji Dnevnika imajo svojo garderoberko, ki skrbi za oblačila in njihov izgled. RTV Slovenija ima za posebne oddaje in večje projekte hišne šivilje, ki krojijo in šivajo. Voditeljice oddaje Dobro jutro imajo t. i. stilistko. Oblačila pred oddajo voditeljice poskusijo, stilistka pa jim doda primerne čevlje, nakit in druge dodatke.

Kako poteka izbor glasbe na radijskih programih? Kaj pa glasbene želje?

Na to vprašanje težko odgovorim, saj imajo na radiu radijske urednike. Na radiu vrtijo raznoliko glasbo in vse žanre. Glasbene želje poslušalcev pa pogosteje izpolnjujejo na komercialnih radijskih postajah.

Ali so v studiu kakšne zapletene naprave?

V studiu je veliko luči in velike studijske kamere na stativih s kolesi, z občutljivimi objektivimi. Za teren se uporabljajo bistveno manjše, lažje kamere. Tehnologija je tako napredovala, da se lahko marsikaj posname že s kakovostnim fotoaparatom. Po navodilih režiserja ali realizatorja upravlja video mikser, ki preklaplja med vsemi kamerami in menjuje zorni kot. V režiji je je res veliko gumbov in ekranov.

Ali se s sodelavci tudi kdaj skregate?

Seveda, kot v vsaki službi. Potrebno je najti kompromis in spore zgladiti.

Katere oddaje so vam najljubše?

Rada pogledam dokumentarne oddaje, ob sredah film tedna, novice v Dnevniku ob 19h, včasih tudi razvedrilno in glasbeno oddajo V petek zvečer.

Kako je potekal izbor za novinarko?

Udeležiti se moraš avdicije. Pokazati moraš, kako artikulirano govoriš, kako se znajdeš pred kamero. Seveda se tega kasneje še priučiš. Pomembno pa je, da te zanima veliko področij, rad spremljaš dogajanje v družbi in se znaš opredeliti in jasno povedati svoje mnenje.

Ali imate podatek, koliko ljudi gleda vaše oddaje?

Imamo. To imenujemo telemetrija in je ena od metod raziskovanja gledanosti. Gre za vzorec 450 gospodinjstev, to je približno 1250 posameznikov, ki imajo doma nameščen telemeter, ki beleži vse ogledane vsebine. Na tak način izvemo starost, spol, stopnjo izobrazbe, geografsko sestavo gledalcev za vsako posamezno oddajo.

Koliko ljudi dela na RTV?

RTV Slovenija zaposluje približno 2200 ljudi. Poleg novinarjev in urednikov, voditeljev na televiziji in radiu je še veliko tehničnega kadra v produkciji, podpornih služb, ki skrbijo za oddajnike in zveze, za reportažne avtomobile, imamo dva regionalna centra: v Kopru in Mariboru, RTV pa ima tudi svoj simfonični orkester.

Ali je novinarjev dovolj?

Delo mora biti dobro organizirano in porazdeljeno. Dobri novinarji so vedno zelo iskani.

Ali imate kakšno konkurenco?

Imamo. Konkurenca je vedno dobrodošla. V Sloveniji je to predvsem POP TV, ostale televizije pa v manjšem obsegu. Dobro je pogledati tudi nacionalne TV v sosednjih državah.

Katere znane osebnosti ste že spoznali?

Skozi leta in različne projekte spoznaš številne zanimive obraze: uspešne podjetnike, umetnike in glasbenike, politike in predsednike. V živo nekateri navdušijo, drugi razočarajo.

Kako je potekal izbor za novinarko?

Udeležiti se moraš avdicije. Pokazati moraš, kako artikulirano govoriš, kako se znajdeš pred kamero. Seveda se tega kasneje še priučiš. Pomembno pa je, da te zanima veliko področij, rad spremljaš dogajanje v družbi in se znaš opredeliti in jasno povedati svoje mnenje.

Ali imate podatek, koliko ljudi gleda vaše oddaje?

Imamo. To imenujemo telemetrija in je ena od metod raziskovanja gledanosti. Gre za vzorec 450 gospodinjstev, to je približno 1250 posameznikov, ki imajo doma nameščen telemeter, ki beleži vse ogledane vsebine. Na tak način izvemo starost, spol, stopnjo izobrazbe, geografsko sestavo gledalcev za vsako posamezno oddajo.

Koliko ljudi dela na RTV?

RTV Slovenija zaposluje približno 2200 ljudi. Poleg novinarjev in urednikov, voditeljev na televiziji in radiu je še veliko tehničnega kadra v produkciji, podpornih služb, ki skrbijo za oddajnike in zveze, za reportažne avtomobile, imamo dva regionalna centra: v Kopru in Mariboru, RTV pa ima tudi svoj simfonični orkester.

Ali je novinarjev dovolj?

Delo mora biti dobro organizirano in porazdeljeno. Dobri novinarji so vedno zelo iskani.

Ali imate kakšno konkurenco?

Imamo. Konkurenca je vedno dobrodošla. V Sloveniji je to predvsem POP TV, ostale televizije pa v manjšem obsegu. Dobro je pogledati tudi nacionalne TV v sosednjih državah.

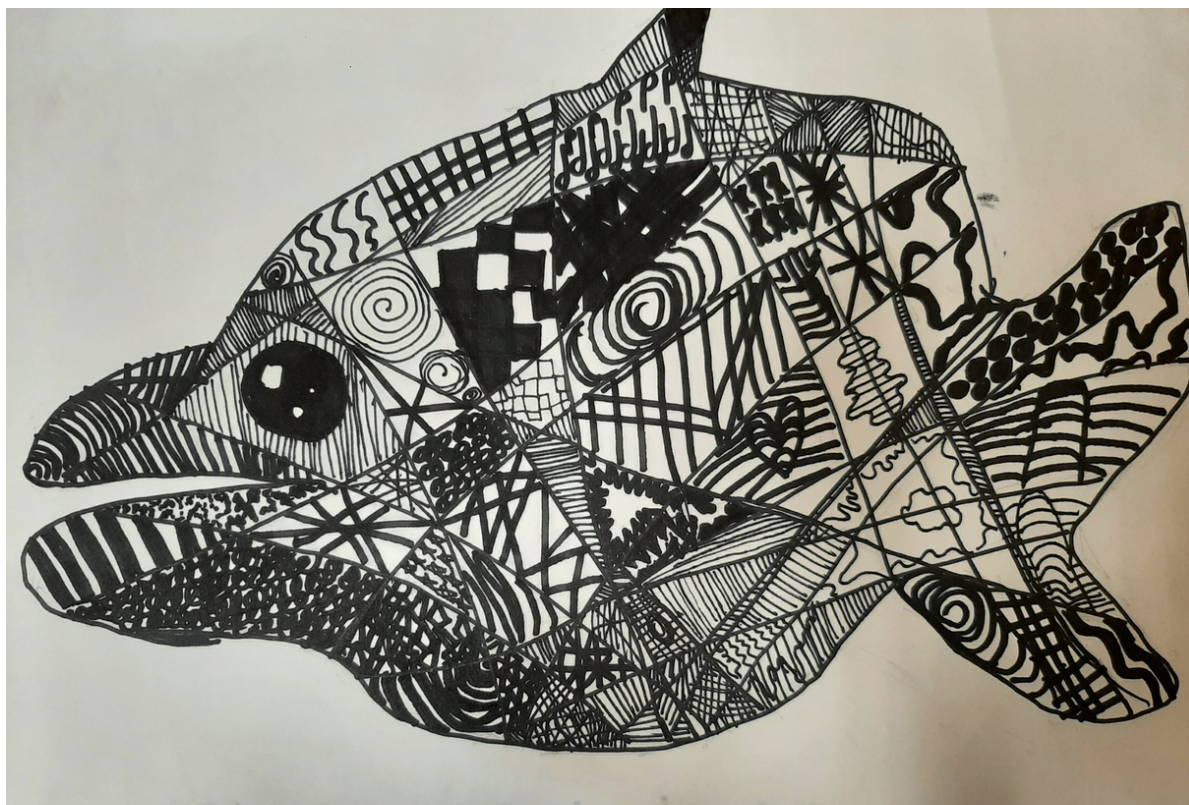
Katere znane osebnosti ste že spoznali?

Skozi leta in različne projekte spoznaš številne zanimive obraze: uspešne podjetnike, umetnike in glasbenike, politike in predsednike. V živo nekateri navdušijo, drugi razočarajo.

Mladi novinarji so se gospe Rosandić zahvalili za pogovor. Na prijetno srečanje jih bo spominjala tudi beležka RTV Slovenija, v katero si bodo zapisovali prve novinarske zapise. V bližnji prihodnosti si bodo skupaj še v živo ogledali in obiskali RTV Slovenija.

Pogovor zapisala: Katarina Rigler Šilc

Anej Brglez Juhant, 4. b

LEDINCI VAM SVETUJEJO, KAM LAHKO ODPOTUJETE ...

ZANZIBAR

Jaz veliko potujem, do sedaj pa mi je bil najbolj všeč Zanzibar. Zanzibar je v Afriki. Hrana v Afriki ni moja najljubša, ker je večinoma pikantna. Zanzibar sem obiskala s svojo družino. V Zanzibaru so me fascinirali oceani, ki so tako čisti, da lahko vidiš vse pod sabo tudi brez maske! V Zanzibaru mi je bil najbolj všeč Spice tour, kjer so nam predstavili začimbe iz Zanzibara in njihovo eksotično sadje, ki smo ga imeli možnost tudi poskusiti. Tam imajo zelo lep živalski vrt, kjer tudi božaš živali in opice plezajo po tvojih ramenih. Želim si, da bi si več ljudi ogledalo Zanzibar, ker je prečudovit!

Dora Rigler, 6. b

CURACAO

Priporočam vam, da greste na Curacao. Tam lahko plavate z delfini in lahko vidite tudi zelo visok skok delfina. Če greste v hotel, kjer sem bila jaz, boste jedli zelo dobra jajca. Tja moraš leteti z letalom. Je blizu Amerike.

Pika Stabej, 2. a

HRVAŠKO MORJE

Na morju na Hrvaškem mi je zelo všeč. Imajo tudi pasje plaže. Super možnost je, da greš na sup in raziskuješ morje. Posebnost je, da je zraven tudi bazen, kjer prirejajo zabavne igre. Če zmagaš, dobiš nagrado. In da ne pozabim – tam imajo tudi disko.

Trina Dvojmoč, 2. a

DISNEYLAND V FRANCII

PPriporočam vam, da greste v Disneyland v Franciji. Lahko greste na vlakec smrti Star Wars. To je bilo meni najbolj všeč. Jedla sem torto, ker sem imela ravno takrat rojstni dan. Za predjed sem jedla pomfrit in čevapčiče. Res je bilo zelo zabavno, saj je bil dan poln dogodivščin.

Elizabeta Genorio, 2. a

PARIZ

Priporočam vam obisk Pariza. Sam sem bil v Parizu sedemkrat. Bil sem na Eifflovem stolpu in Slavoloku zmage. Obisk vam res priporočam. Potoval sem z letalom. Bilo je super.

Tim Vezjak, 2. a

Je Janezek vprašal učiteljico, a gre lahko na stranišče. Učiteljica je rekla ne. Čez 8 minut je učiteljica vprašala, kje teče Rumena reka. Janezek je rekel: »Pod mojim stolom.«

Trina Dvojmoč, 2. a

Ljudje so skočili iz letala. Eden je pil Radensko, drugi je pil Red Bull, tretji je pil Fanto. Kaj mislite, kateri je preživel? Preživela sta 2. Tisti, ki je pil Radensko, in tisti, ki je pil Red Bull.

Tara Rigler, 2. a

KDOR JEZIKA ŠPARA, KRUHA STRADA

Nekoč je živela miš, ki je bila zelo plašna. Bila je prijazna in je pomagala vsakomur. Nekega dne je šla v gozd, da bi našla kaj hrane za čez zimo. Nekaj časa je hodila skozi gozd, a našla ni ničesar. Skoraj je že obupala, ko je pod starim hrastom našla jamo. Pomislila je: »Hm, morda bom pa tu kaj našla.« V upanju se je odpravila pod hrast. V luknji je bilo temno in tunel je bil zelo ozek, a v njem ni bilo nobene hrane. Miš je bila razočarana in se je odločila, da bo odšla domov. Obrnila se je in se odpravila nazaj proti svetlobi na koncu tunela. Prišla je do konca tunela in ko je bila z glavo že zunaj, se je zagostila. Na vso moč se je trudila, da bi prišla iz luknje, a ji ni uspelo. Razmišljala je, kako naj se reši, ko je mimo prišel medved. Videl je miško, ujeta v luknjo, in jo vprašal: »Miška, ali si se zagostila? Potrebuješ pomoč?« Medved je po vsem gozdu veljal kot strašen in velik. Miška se ga je bala, zato je rekla: »Ne, ne, v redu sem, samo počivam.« Medved jo je čudno pogledal in odšel stran, miška pa je ostala ujeta še nekaj dni.

Lena Obrenović, 7. a

PES IN MAČKA

Bila prijatelja sta dva,
pes in mačka.
Po travnikih, gozdovih
velikokrat sta se potepala.
Mačka gledala je psa,
v vodo si ni upala.
»Nikoli se ne bom kopala,
raje na travi bom uživala.«
Pes ji odgovori:
»Reva si ti!«
Drugi dan med kmetijami sta se potepala,
mačka pot je spregledala.
Glej ga, zlomka,
v blatno vodo je čofnila.
Pes jo gleda in se smeji:
»Vidiš, vidiš, pa si se le okopala!«
»No, saj ni bilo tako hudo,
vabim te v blato to.«

Neža Fišer, 7. a

Lili Zavadlav, 4. a

KO SEM ZAČUTILA LJUBEZEN

Ko sem prvič te zagledala,
neznano čustvo prišlo je v telo.
Bilo je močno, drugačno ...
Bila je ljubezen.

Zdaj sem začutila, kaj ljubezen
res pomeni, ljubezen je čustvo,
ki ima velik pomen.

Ljubezen je tisto, kar čutiš
od tal do neba, ljubezen
je tudi val sreče in veselja.

Ljubezen je to, kar s tabo
v mislih hodi podnevi in ponoči.

Ljubezen lahko čutiš do prijateljev,
družine in domovine.
Ljubezen je lahko velika kot morje,
se nadaljuje in preskakuje.

Ljubezen je lahko rahla ali močna,
kratka ali dolga,
na koncu vesela ali ne.

Ljubezen do tebe je,
ker si poln novih fraz,
ljubezen sva ti in jaz.

Jutra Dixie Malešič Teckkam, 7. a

Zala Opresnik, 9. b

MLADINSKA ZVEZDA

Aleks je bil poseben fant. Bil je odličnjak, najboljši v vsem. A ko je prišlo do spoznavanja ljudi in spoprijateljevanja, je bil njegov talent enak kot nič. Nekega dne se je odločil, da mu bodo šolski dnevi, če se poskuša vključiti v družbo, tekli hitreje. A ni se zavedal, da se z lažjo nikoli ne pride daleč.

Vse se je začelo na začetku šolskega leta. Bilo je zadnje šolsko leto in treba je bilo spremeniti kaj na sebi. Prišel je v razred z novo frizuro, novimi oblačili in čevlji. Tudi njegovo obnašanje se je spremenilo in tako je postal center pozornosti. Punce so imele novo simpatijo, fantje pa novega idola. Aleksa ni zanimalo, kako je prišel do takih rezultatov. Bil je samo vesel, da mu je uspelo. Tudi če je bila cena za to, da je bil vsak drugi stavek laž.

Nekje sredi maja, ko so se testi že plegli in so bili NPZ-ji že odpisani, je Aleks prišel do svoje največje laži. Toliko si je izmišljeval, da mu sošolci niso več verjeli, zato si je moral nekako pridobiti njihovo zaupanje. Izmisli si je, da njegov oče pozna Challeta Salleta, ki je bil takrat med mladimi velika zvezda. Sošolci mu seveda niso verjeli, zato je postal tako čemerer, da jim je zabrusil: »Boste že videli, ga bom pripeljal na zaključno prireditev. Le povejte, katera pesem je vaša najljubša, mogoče jo bo zapel.« Vsi so bili seveda navdušeni in mu prepustili vodenje zaključnega nastopa.

Ko je Aleks prišel domov, se je šele zavedel, kakšno neumnost je rekel. Vsi so mu verjeli in zdaj ni imel drugega, kot da to nekako uresniči. Do nastopa je bilo še manj kot mesec in Aleks je moral hitro vklopiti svoje mozgane.

Vsak dan se je trudil kontaktirati Challeta. Pisal mu je na vsa socialna omrežja, a nikjer odgovora. Par dni mu je celo sledil, a se tudi to ni obneslo.

Napočil je dan nastopa in Alex je bil pod velikim stresom. Challeta ni bilo nikjer in manjkalo je še deset minut do začetka. V tistem trenutku je bil tako obupan, da je bil pripravljen narediti karkoli, tudi največjo neumnost. Vzel je alkoholni flomaster in sončna očala, ki so ležala na sosednji omari, in se odpravil v kopalnico.

Challe Salle je bil poklican na oder in vsi so čakali. Minilo je nekaj minut, a njega še vedno nikjer. Vsi so bili razočarani in poklapani, ko je izza zaves skočil Alex s prebujenim notranjim Challetom. Bil je prepričan, da ga nihče ne bo prepoznal in mu bo vse skupaj uspelo speljati. Zato je z veliko samozavestjo začel peti. Seveda so ga takoj vsi prepoznali in nihče ni bil navdušen. Nekdo mu je celo vrgel vodni balon v glavo. S tem se je začela vodna vojna, no, bolj enostranski napad.

A kdo od njih je bi vedel, da je bil to Alexov načrt že od začetka nastopa? Vedel je, da ne bo mogel postati Challe Salle, a če mu uspe dovolj razburiti množico, ki bo objavila posnetek njegovega nastopa, obstaja možnost, da bo zvezdnik to videl.

In tako je Alex objavil posnetek nastopa in napada, ki je v kratkem času dobil veliko ogledov. Eden od gledalcev je bil tudi Challe. Ker se mu je zdela Alexova predanost zanimiva, se je odločil, da bi vseeno lahko prišel.

Alex je hotel že ves poklapan zapustiti šolo, ko se je zaletel v visoko postavo. Ko je pogledal gor, je ugotovil, da to ni nihče drug kot Challe Salle. Slednji ga je pogledal, se sklonil in mu zašepetal: »Pametna ideja, fant, ampak naslednjič se spomni nekaj lažjega. Nekaj, kar ne vključuje laži in narisane brade.« Potrepljal ga je po rami in odšel v dvorano, kjer je priredil nepozaben koncert.

Alina Pečan Murat, 9. a

Julija Predanič, 1. b

ENGLISH CORNER

In this year's English Corner, we are going to have a look at some travelling experiences our students have had during the last few years. Have a look at what they had to say and maybe you will find an idea where to spend your next holiday. In the second part of the English corner, Diana Burtseva-Kulyavtseva presents her hometown and compares it to her new home, Ljubljana. A very interesting comparison, too.

We hope you will enjoy reading the English pages.

Two ideas for travelling abroad

My trip to London

By Katarina Lesjak, 7. B
Photos by Katarina Lesjak

What city can be more interesting to visit than London? I travelled to London in November 2022. On the first day I explored London by bus. In the afternoon, I visited the famous tourist point the Piccadilly Circus. The next day I visited the museum called Madame Tussauds. Madame Tussauds is a wax museum founded in 1835 by a French wax sculptor, Marie Tussauds.

In the afternoon I went to the most famous royal church called Westminster Abbey. At Westminster Abbey we can find the graves of Isaac Newton and Stephen Hawking. I spent the evening by walking along the streets of a well-known London district called Soho.

On the next day I saw Buckingham Palace which is the King's official London residence and a working royal palace. I even saw the King's Guard. The King's Guard (called the Queen's Guard when the reigning monarch is female) stand in front of the Palace and are organized by the British Army's Household Division. On my third day of the trip, I visited Oxford and the famous Stonehenge, with impressive rocks standing in a circle.

Finally, on the day of my flight, I just managed to visit the Tower Bridge across the river Thames.

I really like London because it is a big city and you can see a lot of interesting sights there. It is noisier than Ljubljana and you feel you will get lost, but it is fantastic to see.

My trip to Gran Canaria

By Ožbej Obreza, 7. B

The photos by Ožbej Obreza

When I was 4 years old, me and my family went to visit the Gran Canaria Island, which is one of the seven Canary Islands. We went there during my February holiday, because even in the winter it is still very hot and sunny there. The distance from Slovenia is large, so we had to fly there by plane. There are a lot of sights as well as tourists that come to visit them. Some of the best known sights are: Palmitos park (a zoo), The Maspalomas beach and desert, Poema del Mar Aquarium, Atlantida submarine adventure, Catedral de Sant Ana de Canarias Camel Safari, sand statues and many others.

Camel resting point.

Sand statues (Maspalomas beach)

In my opinion, the Palmitos park is the best sight. It lies in the south of Gran Canaria. The zoo was opened around 40 years ago. It didn't have a lot of visitors at the beginning, but now it is very popular and it attracts a lot of tourists. It is very big, clean, there are a lot of exotic animals and the zoo keepers organize exciting animal performances. One example is the dolphin show. They also have an aquarium and a house of butterflies.

Patting a dolphin.

There is no place like home

Interview with my mum about her hometown in Kenya

By Sienna Muthoni, 7. b

Where were you born and do you miss your hometown?

I was born in Murang'a Town (between Nairobi and Mount Kenya National Park) but raised in a small village called Gakurwe. I do miss my hometown because life was fun there and I had a big family.

Which family members stayed back home and do you still have contact with them?

My grandmother stayed back home and, yes, we talk when some family members from Nairobi visit her. I call them via WhatsApp and we chat.

Can you describe your home?

My home was a huge family house because my family was big. It was in the town center. One part of the building served as a business complex.

What do you remember the most from your hometown?

I remember family evenings. My family and relatives used to sit by the fire and listen to my grandfather tell stories. Those were great times.

What is the everyday routine now in your hometown?

Everyday life there is like this: people wake up, have breakfast, go to the fields to work on them, take care of the farm animals, and hang out with friends in the evening.

Do you remember any traditional foods from your home?

One typical dish there was githeri, which is a mixture of boiled beans and maize. Another typical dish is ugali, which is made from flour, ground from dry maize from the farm.

What about some traditions in your hometown?

There is a tradition where women make ciondo (baskets) using sisal fibers.

Where do you see the largest difference between children in Slovenia and children in your hometown?

In my village children are freer to play outside, unlike in Ljubljana, where they spend more time inside with their parents.

In Murang'a children have more chores to do inside and around the house. They do not have the internet, so they work on the farm.

Children in Ljubljana go to school by bus, train, and bike, but in Murang'a children walk many kilometers to get to school.

Thank you so much for this interview. It was great talking to you about your hometown and I also learned a lot of new things.

My old and my new hometown

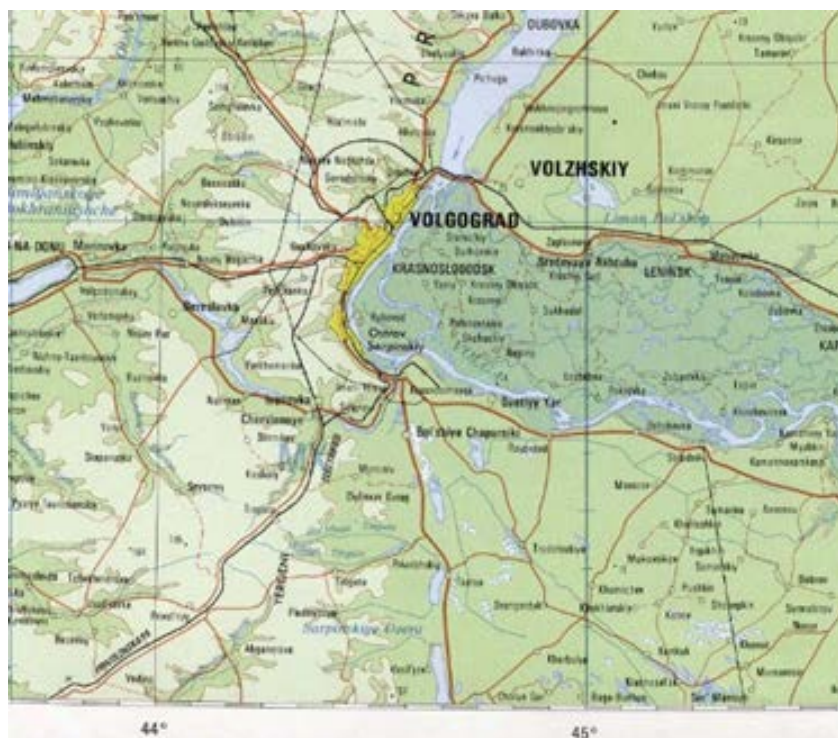
By Diana Burtseva-Kulyavtseva

My name is Diana Burtseva-Kulyavtseva and I have been a student at Ledina Primary School for nearly 2 years. I live in Ljubljana in Spodnja Šiška and this city has now become my home. I and my family like it very much and we feel great here.

But before coming to Slovenia, my home was Volgograd in Russia. And I would like to tell you about the differences and similarities between the two cities.

GEOGRAPHY

Volgograd is a capital of the Volgograd Region and it is a big city. It is located by the longest river in Europe: the Volga. The whole Volgograd Region is actually a steppe, so there are no high mountains. The climate there is continental and the weather changes quickly. The temperatures go up and down. In the winter it is quite cold and in the summer it is very hot. Unfortunately, Volgograd is very far away from the sea and mountains. We had to drive for the whole day to reach the Black Sea.

Ljubljana, on the other hand, is located in the south of Europe and the climate is milder than the one in Volgograd. Ljubljana is smaller in size but I like this. It is cosier and quieter, which is exactly what suits me. Ljubljana is located in the center of Slovenia and it takes only one hour to get to the seaside and the mountains.

SIGHTS

In Volgograd there are many museums and great theatres, which my family really enjoyed visiting. Nearly every weekend we saw different performances and during the holidays we went on different trips, too. The city center is very beautiful, with the view of the river and the lights in the evening. However, the suburbs are not that nice. There are many factories and the streets are dirty. There are not as many parks as in Ljubljana, but there are still many free-time activities you can do. In my opinion, there are also a lot of different activities you can do in Ljubljana, too. My family and I have just begun to discover Ljubljana's theaters and the Opera House. Ljubljana is also clean and tidy and people take this seriously. The different parks and the forest in Tivoli Park are incredible. The quality of life here is really high.

TRADITIONS

Everybody knows about the Pust celebrations in Ljubljana and in the entire Slovenia. There is music and games, Kurenti and dance, costumes and krofi. In Volgograd and in the entire Russia, people celebrate an event which is quite similar to Pust, but is called Maslenica. It is usually one week after Pust and on that day people burn a giant doll, which is a symbol of winter. They believe that spring will follow soon. Instead of krofi, people eat pancakes, which symbolize the sun. And there is also dance and music. People usually wear traditional Russian costumes. Another big festival in Volgograd is held on 9 May. On that day people celebrate the end of the Second World War. There are fireworks in the evening and the Immortal Regiment in the afternoon. This is an event where people take photos or just write the names of their relatives who died in the war and walk the streets. This is a kind of a remembrance day when we remember the people who died in the war.

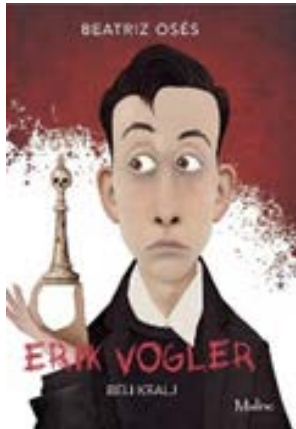
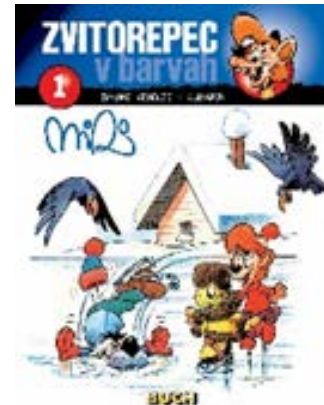

I hope you enjoyed my article and learned something new as well.

V BRANJE VAM TOPLO PRIPOROČAMO ...

Zvitorepec je strip, ki je zelo zanimiv, ker ima veliko dogodivščin. Priporočam, da ga čim prej preberete.

Lovro Kos, 2. a

Nujno vam v branje priporočam knjigo Erik Vogler: Beli kralj. Ta knjiga mi je osebno zelo všeč, ker je napeta, malce nasilna, neobičajna in paranormalna. Če so vam všeč grozljivke, vam bo ta knjiga zelo všeč. Knjigo je napisala Beatriz Osés in je kriminalni, detektivski mladinski roman. Knjiga govori o fantu Eriku, šahu (jaz ne znam igrati šaha, pa sem še vedno uživala v knjigi), morilcu in treh žrtvah. Knjigo priporočam bralcem nad 12 let. Zdi se mi tudi, da ilustracije dodajo hladen občutek, primeren dogodkom v knjigi.

Dora Rigler, 6. b

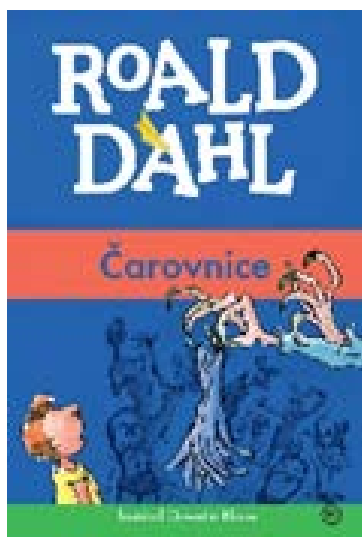
Priporočam vam knjigo Sanje v dolini Mili. Dobila sem jo v šolski knjižnici. Tema je, da si želi človek leteti. Sporoča, da se lahko vse želje uresničijo. Navdušil me je smešni človek s krili.

Elizabeta Genorio, 2. a

Nujno vam v branje priporočam strip Pasji mož. Zgodba je zelo zanimiva in akcijska. Preberite jo, ne bo vam žal.

Tara Rigler, 2. a

Moja najljubša knjiga je Čarovnice, ki jo je napisal Roald Dahl. Dobila sem jo za rojstni dan. Govori o dečku, ki ima babico, ki mu pove, da obstajajo čarovnice. Nekega dne vidi čarovnico v trgovini in to pove babici. Babica se odloči, da bo šla v hotel, kjer, kot misli, ni čarovnic. A česar ne veda, je to, da imajo čarovnice iz vseh držav in Vrhovna čarovnica tam ravno v tem hotelu, ravno takrat, ko sta onadva tam, svoj letni sestanek. Čarovnice sovražijo otroke in ko izvejo, da je on tam, se vse zaplete. Knjiga mi je bila všeč, saj ima veliko zapletov in je res zanimiva.

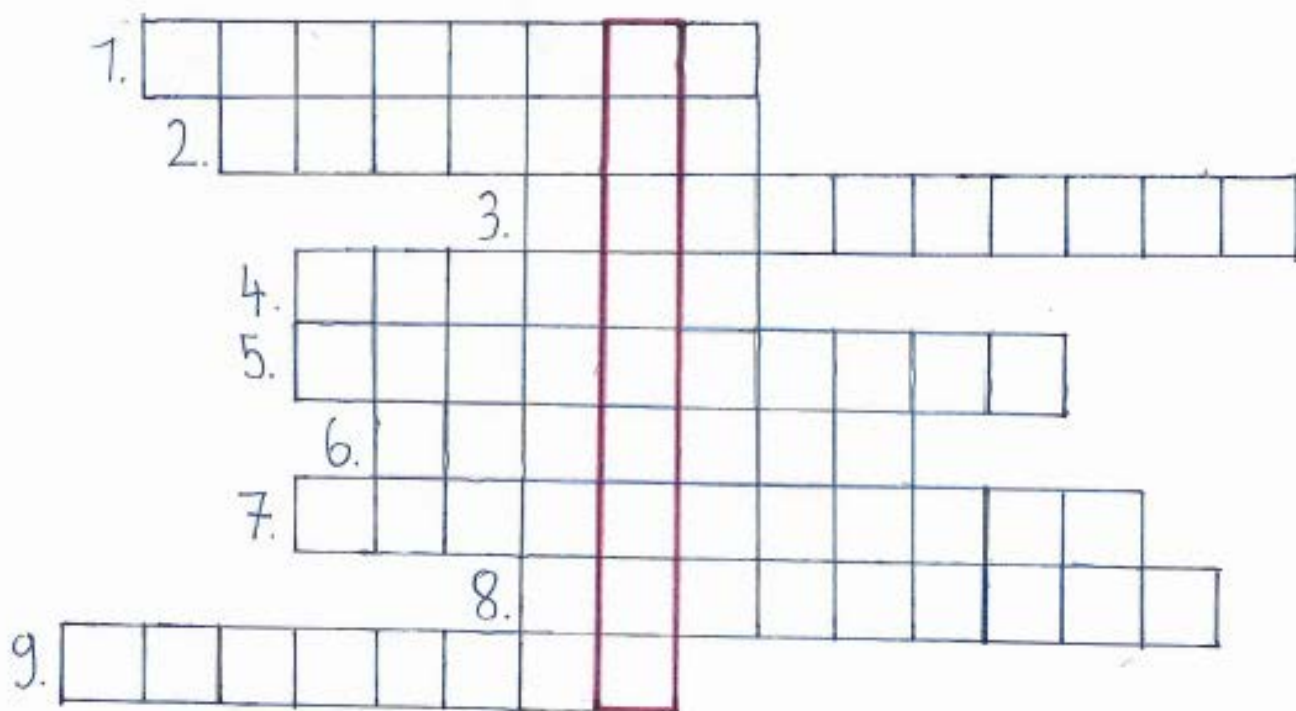
Ema Baša Poderžaj, 6. b

Moja najljubša knjiga je Babica v supergah. Dobila sem jo v knjižnici. Govori o babici, ki je šla na pohod in našla nenavadne čevlje. Ko jih je našla, je postala zakon. Podrla je rekord na olimpijskih igrah, našla je tatu in še mnogo več. To knjigo imam rada, saj je zelo zabavna. Priporočam, da jo preberete, saj je zelo zabavna, smešna in nagajiva.

Aleja Imeri, 6. b

Domovinska križanka

1. Ljubenka za celoto.
2. Ljubenka za isvor.
3. Ljuberen do domovine.
4. Večje območje s pripadajočim ljudstvom.
5. Kaj je pridelnik prijeten, spremenjen v samostalni?
6. Občutek, ki ga imamo v prijetnem domu.
7. Redna izločanje slovenske sestave.
8. V katerem mestu so prvi izločili slovensko sestavo?
9. Kaj je labor zdrave?

Geslo:

Željko Jukić Novak

